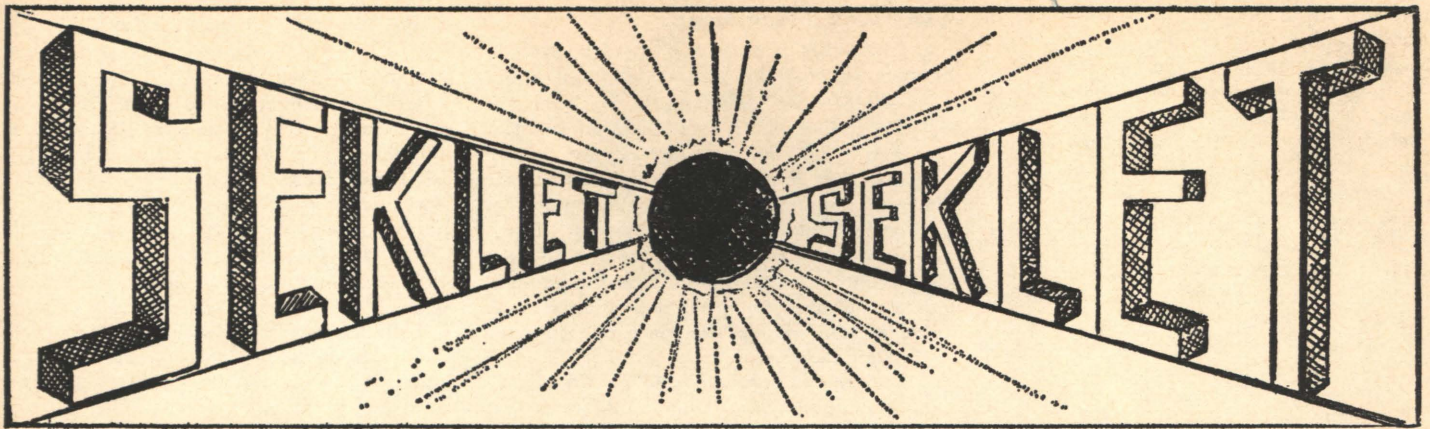

Var står vänsteroppositionen i Vindelälvsfrågan?

Vad är demokrati?

av Henrik Nilsson

Vindelälvens ödestimma nalkas . . .

Alltflera tecken — hemlighetsmakeriet, dubbeltydiga uttalanden, oviljan att öppet redovisa — tyder på att man inom regeringen nu definitivt bestämt sig för att även Vindelälven skall offras som orörd älv och byggas ut med en serie kraftverk.

Om så är fallet, då sker utbyggandet — väl att märka! —

mot en klart uttalande riksdagsmajoritet,
mot en kompakt och enhällig såväl inhemsk som utländsk naturskyddsopinion,
mot en lika kompakt och enhällig opinion av vetenskaplig-biologisk expertis, som mot det planerade utbyggandet kunnat redovisa varnande röster och fräna uttalanden av forskare från praktiskt taget hela Europa,

mot en klart övervägande pressopinion,
mot en utan tvivel så gott som enhällig folkopinion.

Hur kan då något dylikt få ske?

(Var det någon som i sammanhanget nämnde ordet: *demokrati* . . .?)

Den omätlige draken

Redan har alltför många älv, alltför mycken oersättlig — och för människans normala livsbehov oundgänglig — natur offrats på den legala lögnens, d v s "samhällsnyttans" altare.

Av Sveriges en gång så storslagna rinnande vattensystem återstår i dag fyra outbyggda älv. (Förutom Vindelälven också Torne, Kalix och Pite älv). Fyra små andningshål i en kompakt teknokratisk tvångströja som trätts över naturen.

Vindelälven är inte ens en huvudälv. Den utgör ett biflöde till Ume älv, som ju redan utbyggs, "berikats" med 16 kraftverk, därav 9 i Vattenfalls regi. Det största av dem, Stornorrfors, ligger följande nedanför älvssammanflödet.

Men inte ens dessa sista fattiga — men nu

oändligt dyrbara — andningshål skall lämnas ifred. Det sörjer den omätlige draken — i detta fall representerad av det affärdrivande verket Statens vattenfallsverk — för. Mot den står den enskilda medborgaren, den ideella opinionen, den vetenskapliga oppositionen (markägare, naturskyddare, ekologer) maktlös och praktiskt taget rättslös. Efter ett skickligt och väl underbyggt utredningsarbete (vari brukar ingå en del grundläggande fältsarbeten, som ju alltid innebär betydande ekonomiska investeringar, vilka sedan anföras som tungt vägande argument och påtryckningsmedel inför de utbyggnadsbestämmande myndigheterna) — där försvararnas vapen redan på förhand rycks ur deras händer — sluter den rovgirigt och effektivt sina käftar om det tilltänkta bytet.

Medan en överraskad, förvirrad och lamslagen omvärld endast har att konstatera faktum och — om möjligt — söka komma över svadan, för att med sina alltmer beskurna trivsel- och livsmöjligheter överhuvudtaget orka överleva.

Medan den omätlige draken lugnt tuggar vidare, smälter maten och förbereder sig på nästa språng.

Plundring . . .

Hans Palmstierna har skrivit en mycket läsvärd, innehållsrik men också fruktansvärd bok som heter "Plundring svält förgiftning". Den avslöjar hur den moderna människan på relativt kort tid lyckats slå sönder, ohjälpligt fördärva och delvis utrota några av sina viktigaste försörjnings- och råvarukällor — och hur hon nu är i färd med att slutgiltigt utplundra och förgifta den natur som hon själv är en produkt av, och utan vilken hon inte har några som helst möjligheter att överleva.

Bakom den mest hejdlösa naturexploateringen ligger nästan alltid de stora världsomspännande maktintressenterna, bolagen, kon-

cernerna — såväl statsägda som enskilda — med sina nästan obegränsade ekonomiska resurser, med sina vidunderliga maskinparker och — med sina kortsiktiga vinstintressen. Till deras kardinaldygder hör mera sällan förmågan — eller viljan — till behärskning, begränsning, eftertanke . . . Långt ifrån att nöja sig med att ta ut endast räntan på kapitalet, d v s en för människans behov tillräcklig andel av naturens överskottsproduktion, har det tillbörliga beskattandet för länge sedan överskridit gränserna till utsugning och förskingring av kapitalet självt — med den ödesdigra påföljden att såväl kapital som ränta hastigt minskar i storlek och utdelning.

Med andra ord: några få av denna världens mäktiga förslösar, ödelägger och tjänar sig rika på det som är — eller som borde vara — alla människors gemensamma egendom och arvedel.

Ett fattigdomsbevis . . .

Att se skönheten besudlad, att se friheten slagen i bojor — kan det glädja någon annan än den som låtit sig fullständigt förblindas av teknokratisk maktfullkomlighet, som blivit grundligt hjärntvättad av den heliga nyttans och nödvändighetens pseudo-religion?

Att skövla Vindelälven skulle innebära att ohjälpligt förstöra stora delar av den natur och de landskap den genomflyter. Ty en skövlad älv går aldrig att restaurera. Lika litet som den skändade naturen och det våldtagna landskapet.

Att tvinga Vindelälvens vattenmassor in genom kraftverkens tunnlar, genom turbinernas skovelhjul, att kanalisera dess flytande kraft till enbart kommersiella-industriella ändamål: vore det inte för Sveriges del — just i detta den hejdlösa naturförskingringens men också naturväckelsens halvsekel — ett fattigdomsbevis utan like?

Om Vattenfalls planer går i lås, så innebär det tillspillogivandet av en av våra sista levande och ännu något så när orörda naturtillgångar. Som naturmonument enastående i Europa; ur lokal, eller om man så vill, ur snäv nationell synvinkel, och det ur alla aspekter, av oskattbart värde — inte minst för våra efterkommande.

Vindelälvens utbyggande skulle utgöra ännu ett tragiskt inslag och samtidigt ett djupt symboliskt och symtomatiskt ställningstagande i ett väldigt globalt drama — av tekniken i den blinda egenlystans tjänst, av mänsklighetens vanvettiga färd mot sin egen livsmiljö utplundring, mot sin självförtäring . . .

En horribel situation

Som försvar för tidigare decenniers och generationers överexploatering av naturen brukar ibland framhållas:

Man visste inte riktigt vad man gett sig in på, vad det hela i längden skulle leda till, att naturen hade en gräns för sin förmåga till produktion, självrening, förnyelse. Det gällde ju att förbättra, ständigt förbättra, människornas materiella existens och levnadsvillkor. (Att det också var en fråga om såväl privat- som statskapitalistiska intressen talades med betydligt mindre bokstäver om. De stod ju — självklart — i det sociala framåtskridandets tjänst.). Trots detta höjdes redan för mera än ett kvartssekel sedan åtskilliga varnande röster mot rovdriften — även i detta land. Dem tog man dock ingen som helst notis om. De fick ingen prioritet i de tongivande vetenskapliga sammanhangen eller på de stora tidningsdrakarnas löpsedlar.

Denna ursäkt har dock för länge sedan upphört att gälla. I dag duggar larmrapporterna tätt. Förgiftad jord, förgiftad luft, förgiftat vatten — på alla håll och kanter hotad, förträngd, förgiftad livsmiljö. Grundvattnet sinar över stora delar av jordklotet. Kol- och oljetillgångarna avtappas i allt hårdare takt. Inom ett par generationer kommer de att vara obönhörligt uttömda.

(Vi behöver endast för en kort stund koppla av från det hysteriska statusjäktandet och närmare begrunda: vilken fullkomligt horribel och vanvettig situation som vårt land just nu befinner sig i; nämligen, att en stor del av dess sjöar och vattendrag sedan något år tillbaka är "svartlistade", d v s avstängda från konsumtion, bad, fiske — till följd av kvicksilverförgiftning!

Vatten som sedan urminnes tider varit friska kristallklara flöden, landskapens källor och källådror, av livsavgörande betydelse för växter, djur, människor . . .

Medan nya giftmängder fortsätter att pumpas ut i naturen — och alltflera vatten dras in i den omedelbara farozonen!

I de stora industriländerna är vattensituationen på flera håll många gånger värre . . .)

Under tiden som tekniken breder ut sig, i allt snabbare accelerande takt . . . Slår under sig nya användnings- och exploateringsområden. Medan alltflera gifter anrikas i vår miljö, i födan, i människokroppen . . . På många håll är de vetenskapligt uträknade toleransgränserna för länge sedan överskridna. Tekniken . . .

I detta ljus, under detta hot måste vi se och bedöma Vindelälvens öde. Det är inte enbart en fråga om rekreationsplats för semesterfirare . . . eller om öringsfiske . . .

Vindelälvens öde är något som djupt berör oss alla.

De verkligt reaktionära

Ett i nutidsdebatten mycket populärt och ofta använt skällsord är: *reaktionär*. Ett modeord — känsloladdat, bekvämt att ta fram och drämma till med när man tycker att motståndaren inte har samma avancerade syn på problemen som man själv. Därmed markerande att den andre egentligen är — eller borde vara — avsåg från vidare "meningsfylld" debatt. (Själv tillhör man — givetvis — de rättrognas fördomsfria skara.). Efter denna högtintelligenta argumentation behöver man naturligtvis inte besvara sig med de långt tråkigare och trivialare sakskalet.

Inom ett speciellt område vågar man dock påstå att detta annars så missbrukade och demagogiska ord har full täckning och motive-ring. Nämligen i naturvårdsdebatten. Ty Sverige och världen i övrigt är inte längre samma sköna framtidsvärld som den av utvecklingsoptimisterna ansågs vara ännu för tio år sedan. Följderna av den blinda och hänsynslösa naturexploateringen har under 60-talet med närmast explosionsartad och förfärande tydlighet trätt i dagen. I dag är det den som vill negligera eller — än värre — ytterligare bidra till denna förstörelse som är den klart och ovedersägligt reaktionära, som lider av teknokratiska fördomar.

Ett regeringsbeslut att *nu* sätta stopp för Vattenfalls, liksom för andra kraftföretags, hittills alltid beviljade rätt till expropriation av svenska vattendrag och svensk natur kommer en gång — högtidligt uttryckt: inför historiens domstol (i den mån vi nu har någon historie-skrivande framtid att emotse) — att väga mycket tungt i den positiva vägskalet vid bedömandet av den socialdemokratiska 1960-talspolitiken; vad den på lång sikt lett fram till och därmed ur verklig välfärdssynpunkt betydligt för såväl den enskilda människan som för samhället i stort.

Ett beslut i motsatt riktning kommer utan tvivel att för all framtid stämpla denna politik såsom — på den punkten — klart reaktionär och utvecklingshämmande.

"Sanningens ögonblick"

Förra kommunikationsministern Gösta Skoglund har sedan flera år bedrivit en intensiv och omfattande privat korridor- och påtryckningspolitik i avsikt att jämna vägen för Vattenfalls planer på Vindelälven. Han har därigenom tjänstgjort som Vattenfalls handgångna man. Den mannen vet vi alltså redan var vi har.

Men — det har i pressen framskyttat uppgifter om att även våra mycket omskrivna erlanderska "kronprinsar", statsråden Wickman, Palme och Holmqvist, skulle ställa sig klart positiva till Vindelälvens reglering och utbyggande. Om dessa uppgifter äger verklighetsunderlag, så måste situationen för naturskyddets del anses vara i högsta grad alarmrande.

Skall regeringen än en gång falla undan för f d Kungl. vattenfallsstyrelsens angrepps- och erövringsplaner? Eller skall man denna gång låta vitala och framsynta biologiska samhällsintressen gå före kortsiktiga och högst dubiösa vinstintressen?

Det inom kort väntade regeringsbeslutet kommer att bli något av ett "sanningens ögonblick" för våra statsråd. Ett nålsöga det ingen utan att bekänna färg kommer att kunna ta sig igenom.

En intressant fråga: var står statsminister Tage Erlander . . .?

Efter Vindelälven — Sjaunja!

En av de få privatpersoner i detta land som haft mod och vett att offentligt protestera mot Vindelälvens utbyggande är Evert Taube. Det är en handling som vi *inte* skall glömma. Även om det betyder ack så litet för regeringens ställningstagande.

Men det finns många, många fler som vi borde ha anledning att vänta protester ifrån.

Var står våra vänsterextremister i Vindelälvsfrågan? Var har vi nu alla de övertygelse-trogna som så förtjust brukar ställa opp när det gäller ideologiskt vapenskrammel? Och var finns alla de modiga som brukar anfalla i samlad trupp för att slå in redan öppnade dörrar?

Var har vi Sara Lidman, Jan Myrdal och Åsa Moberg? Var Barbro Backberger? Var finns väldiga Vilhelm och hans förträffliga dotter? Och många, många fler . . .?

Var står f ö socialdemokraten Hans Palmstierna . . .?

Var har vi Sveriges Författarförening? Studentorganisationerna?

Var finns den organiserade opposition som sätter igång med riksomfattande namninsamlingar, dem tiotusentals villiga händer längtar att få underskriva? Var finns de väldiga protestannonserna i rikspressen med "prominenta" personers namn?

Ja, var finns all den opposition som nu mera än någonsin behövs?

Kan Vindelälven räddas . . .?

Svar: Vindelälven måste räddas!

Och — kom ihåg — efter Vindelälven kommer det än viktigare: *Sjaunja!*

TILLÄGG

I denna artikel har avsiktligt inte berörts de rent lokala ekonomiska aspekterna på frågan om Vindelälvens utbyggande. Dessa synpunkter har ju mer och mer skjutits i förgrunden under debattens senare del.

Ju starkare oppositionen mot utbyggnadsplanerna växt sig, desto mer har projektets förespråkare övergått till att framhålla vilken stor betydelse ett utbyggande skulle få för att minska den omfattande arbetslösheten bland framförallt skogsarbetarna i Västerbottens län. Med detta argument har man lyckats värva åtskilliga röster för utbyggande bland den fasta befolkningen längs älvdalarna.

Huvudargumentet har varit att utbyggandet av Vindelälven skulle ge arbete åt c:a 500 man under tolv år framåt.

Dessa påståenden har med kraft tillbakavisats från flera håll. Bland annat har påvisats — enligt erfarenheter från tidigare kraftverksbyggen inom landet — att av dessa 500 man kommer minst 90 procent att utgöras av Vattenfalls egna ordinarie arbetare. De på sin höjd 50 av trakternas befolkning som därmed skulle kunna beredas anställning skulle få överta de sämst betalda diversearbetena, som de fasta arbetarna inte själva vill utföra.

50 man utgör endast några få procent av antalet arbetslösa inom Sorsele och andra kommuner som älven genomflyter.

★

Statsrådet Wickman har ju nyligen framhållit att "man måste ta hänsyn till de dåliga arbets-möjligheterna inom det berörda området" . . .

Osökt kommer man att tänka på den bibliska liknelsen om att sälja sin förstfödslov för en grynsvall . . .

Ett ekonomiskt välbärgat, ja rikt land som Sverige, med mångmiljardbudget, där miljoner

Sett, hört och tänkt från Utsiktstornet

En ursäkt

Vintern dröjer sig kvar längre här i Norden i år. Allt som kan växa och frodas ligger i startgroparna för att då "solen med lågande kysar skall väcka jorden, sin unga, sin slumrande brud" och våren äntligen kommer, explodera i full blomning eller pryda jorden med grönska. Den lilla skara av djurvärlden som ännu inte förgiftats ihjäl av människan har fått, får eller kommer snart att få sina små att pyssla om. Och därmed är åter spelet om *livet*, lovsången till *Skaparen*, men också kampen för tillvaron i full gång. Men ut på åkrarna sprider bonden ut gift för att döda det liv, vars uppgift det är att hålla efter det som är degenererat och odugligt i hans åker, därmed bidragande till att hans gröda blir allt sämre föda för vart år som går. Och de som har båtar bestryker bottnarna med giftig vätska, för att därigenom döda de "skadliga organismer" som angriper och åter sönder dem. Vätskan är giftig för människor. Hur går det då med vattnen? Ursäkta — det var bara en hövlig fråga.

Visst finns det nu tendenser till förståelse för att allt inte är som det skall vara. Men att bringa denna förståelse till att få hela folket att *handla*, vilket vi måste göra om vi vill leva, ser inte ut att vara lätt. Påtryckningarna från den industri, som förtjänar svindlande belopp på bluffen, är för starka. De ha makten, ty där finns pengarna som måste förräntas och ge god utdelning till aktieägarna. Med pengarna följer också makten över hela den suggestiva reklamapparat som får människor att handla som de gör.

Men det är inte för att världens barn förstör sin värld och därmed också sina möjligheter att leva vidare ett lyckligt liv på denna jord, som jag skulle be om ursäkt. Inte heller därför att *vintern* dröjer sig kvar, den har väl sina skäl, utan det är för att så många nya pren. å SEKLET inte fått sina tidningar inom rimlig tid. Orsaken är att jag inte hunnit med i svängen. Det är glädjande många nya pren. som strömmat in i de senaste månaderna. Därför blir det också mycket arbete. Nya kort skall läggas upp, nya "plåtar" till adresseringsmaskinen skall skrivas och sorteras in. Tidningen skall stoppas in i påsar och adresseras, sorteras upp i postdistrikt, buntas och köras iväg till posten. Men *det* är ett kärt besvär.

Ärligen satsas till mer eller mindre samhällsnyttiga ändamål, skulle alltså inte ha råd eller möjlighet att på annat sätt hjälpa Vindelälv-dalarnas befolkning än genom att för all framtid spoliara oersättliga och absolut orestaurerbara naturvärden...!

Hur kommer situationen att se sig om tolv eller femton år, när kraftverksbyggena är slutförda och den härliga, fritt skummande älven, inte längre finns kvar? Om 50 år? Om 500 år...?

Vad ger oss rätt att föröda ett för alla släktled — gångna som kommande — gemensamt kapital? Att utöva maktmissbruk mot framtida generationer...?

Tolv år endast en liten del av *en* mansålder.

Man kan inte undgå att både häpna och harmas över denna skamlösa kohandel om eviga värden!

Henrik Nilsson

Att det här numret av SEKLET är så sent, det skulle ha varit ute hos våra pren. den 1 april, har ungefär samma orsak — TIDEN, som inte vill räcka till. Massor av extra arbete på grund av "momsen" och bokslut, med allt vad därmed sammanhänger, har bromsat far-ten. Men tiden arbetar för oss, i många avseenden, så det blir nog bättre även med utgivningen.

Så är det en sak till, men den ber jag inte om ursäkt för: *Varmt tack* till er alla som lämnat bidrag till inköp av de nya "plåtarna" i anledning av postnumreringen och till att täcka förlusten å tidningen. Postnumreringen blev en dyr affär för den redan anstängda kassan, men de bidrag som kom lättade bördan högst betydligt. Tack, än en gång.

Sedan ursäkterna nu äro framförda går vi över till en annan, rolig sak.

Olof Alexandersson

Från vår medarbetare i detta nummer *Henrik Nilsson* har jag mottagit ett brev, som är mig ett nöje att få citera:

Olof Alexanderssons artikel i *Industria* om djurfabrikerna har ju plötsligt och kanske en smula oväntat gett ett väldigt eko i dagspressen, ja ända upp i riksdagen, och det är förstås enbart glädjande. En smula betänksam blir man dock, när man ser hur en hel härskara av proselyter, som tidigare aldrig visat något som helst intresse för dessa frågor, hastigt kryllar fram och börjar gräva i de frågor som Alexandersson praktiskt taget ensam här i landet och under många års enveten möda — inte minst genom sina artiklar och artikelserier i SEKLET — plöjt upp. Men det är ju en gammal erfarenhet, att när vinden börjar blåsa åt ett visst håll, så finner sig genast en svärm av kappvänderare för att som idealister låtsas kämpa på barrikaderna, medan deras verkliga motiv och ambitioner ofta inte är andra än att för egen del söka roffa åt sig så mycket ära och berömmelse som möjligt.

Jag menar nu inte att på något vis vilja förringa den opinion som redan väckts och som utan tvivel kommer att ytterligare öka i styrka och omfattning. Än mindre att miss-tänkliggöra alla de ärligt upprörda människor som fått sina ögon öppnade för ett svårt och påtagligt missförhållande. Vad jag menar är att äras den som äras bör. Olof Alexanderssons insats är för betydelsefull — han är ju onekligen en banbrytare — hans kamp har varit för segsliten och hård, för att hans namn skall glömmas bort i sammanhanget.

Detta håller dock redan på att ske. Efter den första larmsignalen i pressen har jag inte en enda gång sett eller hört hans namn omnämnas. Och om hans tidigare insatser som föredragshållare och författare — jag skulle därvid särskilt vilja framhålla de utomordentligt belysande och avslöjande artiklarna om jordbrukets rationalisering sedd ut biopolitisk synvinkel, om landsbygdens avfolkning och utarmning med flera hithörande frågor, som under de senaste åren influerat i SEKLET — svävar den stora allmänheten alltför ofta okunnighet om.

Alexanderssons artiklar i SEKLET tycker jag är värda ett bättre öde än att bara begravas i gamla tidskriftslägg. Trots sin obestridd-

liga saklighet äger de ett kolossalt patos och en medryckande intensiv kraft, som ofta leder tankarna till Are Waerlands lysande stilkonst, utan att därför slå över i svulstighet.

Som talare är han kanske dock, om möjligt, ännu bättre. Trots att jag hört honom endast två gånger, tycker jag att han här gott och väl uthärdar en jämförelse med Are Waerland (som jag på sin tid väl hörde c:a 15 gånger). Särskilt minns jag ett möte på Medborgarhuset för några år sedan — jag tror det var i mars 65 — då Alexandersson under ett drygt timslångt anförande höll en tusenhövdad publik fjättrad som i ett skruvstäd. Hans framträdande och framförande den gången var så inspirerat och övertygande att det närmare sig demagogi. Några mötesdeltagare som jag pratade med efteråt var också högeligen imponerade.

Önskvärt vore att ett urval av hans artiklar kunde ges ut i bokform, dels för att därigenom kunna nå ut till en betydligt större läsekrets än SEKLETs, men också för att denna andligen rakryggade och orädda sanningssägare och tillika märkligt framsynta man i vår tid skulle få den plattform för sin förkunnelse och det gehör för sin samhällskritik — och därmed chansen till erkännande — som han utan varje skymt av tvivel är värd.

För mig personligen har varje artikel signerad Olof Alexandersson varit en högtidsstund att läsa.

Så långt H.N. För "Utkiken" är det ett sant nöje att få instämma i det sign. skriver. Kanske det kan bli möjligt att ge ut Alexanderssons artiklar samlade. Saken skall undersökas. Red. hoppas bara att hans hälsa och krafter inte skall svika, utan att vi kan få ytterligare del av hans kunskap och tankar i vår tidning. Fortfarande finns en obruten samling årgångar från tidskriftens första nr. tillgängliga. Dessa innehåller bl. a. en hel del artiklar av A.

Dan Waern

Sällskapet Sanningssökarna här i staden anordnade för några veckor sedan ett möte i Medborgarhuset. Det var en frågeafton, där allmänheten skulle få framställa frågor betr. den filosofi denna sammanslutning företräder. Bland inledarna märktes *Dan Waern*, känd för sina snabba ben. På sitt enkla och rättframma sätt framförde han sitt budskap till den ungdom (och äldre också — föralldel) som mött upp. Han talade för sin övertygelse om ett fortsatt liv efter vår sorti ur denna vackra, misshandlade värld, som nu är vår hemvist. Jag tycker mig finna att hans tal gick hem direkt hos de närvarande.

Efteråt blev det alltså tid att framställa frågor. Detta blev en uträkig historia som nästan helt kom att röra sig omkring karmaläran. Att få de närvarande att överge den linjen var ingen lätt sak, därför blev inte denna sammankomst vad den kunde ha blivit; en allsidig bild av spiritualismens filosofi. De flesta klandrade denna lära på grund av att "den är obarmhärtig". En kvinna ville helst ha sin tro på den yttersta domen kvar. Ett genomgående drag hos församlingen var, att man, såsom överallt annars, vill komma ifrån ansvaret för sina handlingar. *Det* var kvällens behållning.

Ulla Sallert

tror på astrologien, läser man i en göteborgstidning. Hon är inte heller främmande för tanken att livet fortsätter efter den materiella kroppens död.

Sömnlöshet — ditt problem?

Forts. från föreg. nr.

Vår artikel i förra numret av SEKLET väckte ett glädjande stort intresse. Vi hoppas att den varit till hjälp för många. I detta nummer fortsätter vi, samt avslutar vår uppsats i ämnet.

Vilken utväg vi än väljer, finner vi någonting att göra i sammanhang med den underliggande principen eller orsaken; detta *görande* hindrar oss att öda kraft och tålmod på blotta känslöytringar. Och det är en fördel, ty all handling lindrar psykisk smärta, ofta även fysisk. Offret våndas inte bara av bemödandet att undkomma utan även av bemödandet att uttrycka sin känsla, att motsvara de överretade nerverna, alldeles som vi snurrar omkring eller hoppar upp och ned då vi råkat slå oss på fingret med en hammare. Vi hör ofta personer klagat över att deras lidande ökas av att de ingenting kan göra för att avhjälpa det onda. Ofta utbrister vi: "Det vore lättare att uthärda det, om jag bara kunde göra någonting." Känedommen om vad som är att göra och hur det bör göras bidrar alltid till vinnandet av sinnesfrid.

Då gula febern ansågs som en av försynens hemlighetsfulla tillskyndelser, bekämpade vetenskapsmännen endast farsotens symtom och detta med ganska liten framgång. Folket i de distrikt där febern bröt ut slogs av panik. De som kunde, flydde från platsen och de som nödgades stanna kvar gick omkring i bävan

Det där är ju inget nytt. Astrologin är ju en gammal vetenskap. Den som inte är rädd för att undersöka gammalt och nytt kommer snart underfund med, att här måste ligga något av värde, även om det har blivit missbrukat. Finns det, och har det någonsin funnits något av värde som inte klåpare har varit på, dels för att förtjäna pengar och dels för att visa sig duktiga. Nu är det ju så, som Sallert också framhåller, att ett horoskop måste vara utarbetat. För att göra ett sådant arbete erfordras både kunskap och intuition och — inte minst — en hel del erfarenhet. Ett horoskop kan aldrig bli något av värde om inte den exakta födelsetiden är känd. Visst kan man, om man känner den ungefärliga och en del omständigheter korrigerar sig fram till en riktig uppfattning om födelsetiden, men det är ett jobb.

Det är inget tvivel om att ett noggrannt utarbetat horoskop måste vara till stor nytta både för den det gäller och för den som söker kontakter, vare sig det nu gäller sällskapsliv, kompanjonskap eller affärsförbindelser.

Sallert nämner *Astrid Gillmark* i samband med sin deklaration om övertygelsen att vi fortlever. I det fallet har Gillmark gjort en god insats. Genom att våga framträda för allmänheten på sätt som hon gjort har allmänhetens uppmärksamhet på frågan blivit väckt och hållet vid liv. Här kan man ytterligare understryka det som tidigare skrivit i denna tidning: "Är inte frågan om vår fortlevnad så viktig att stora amslag borde ges för forskning". Vi ha väl haft en sådan under tidernas lopp. Men denna har mest gått på den mediala eller inspirationslinjen. Säkert kan ämnet angripas även från andra håll. Därtill fordras dock både forskare och laboratorier. Ämnet borde vara tillräckligt viktigt, tycker Utkiken.

för livet. Nu vet vi att en smittad insekts bitt är den förr så fruktade "hemlighetsfulla tillskyndelsen" och därmed kan vi också förhindra att smittan sprider sig. Fruktan och oförstånd hade ännu under sekler kunnat fortsätta att behandla denna epidemis utbrott utan varaktig fördel för de pestsmittade platserna, men kunskapen om vad som bör göras och om sättet att göra det har förvandlat gula febern till ett ont som kan förebyggas.

Så även med sömnlösheten. Om vi ligger vakna då vi borde sova, är det första vi har att göra att uppsöka anledningen.

Ibland förorsakar vi själva vår sömnlöshet, omedvetet och dock medelst en handling av berätt mod, i det vi ställer otillbörliga fordringar på oss själva. Ofta hör man folk säga: "Inte kunde jag gå och lägga mig, då det såg så ut i rummet." Är det tid och tillfälle att städa i rummet — nå, så gör det då; om inte, så föresätt dig att inte tänka på det.

Mången kvinna oroar sig och bråkar ständigt med att ställa saker och ting i vad hon kallar ordning, trots att de stod lika bra förut. Hon skjuter in stolar och lägger tidningar och böcker så att de största kommer underst och de minsta överst. Hon för en oavbruten trötande strid för att allt i huset skall vara ordnat som efter måttstock och vattenpass. Sisyphos arbete med stenen var mindre lönlöst än hennes. Jag hörde en man som blev alldeles förtvivlad och gjorde alla omkring sig lika förtvivlade, om inte hans nytvättade strumpor lades under de andra i byrålådan, så att han kunde vara säker på att hela strumpförrådet begagnades i riktig ordning.

Somliga kan inte sova efter dagbräckningen om solen lyser dem i ansiktet men är likväl så behärskade av sina ordningsbegrepp att de inte vill flytta sängen, ställa in en skärm eller ens vända huvudgärdens åt fotgaveln.

En annan vill nödvändigt bli väckt av den som kommer sist hem för att kunna vara säker på att huset är väl stängt. Åter en annan kan inte somna förrän han skrivit upp vartenda öre som givits ut under dagen.

Det finns många som öda sina tankar och trötta ut sig med saker som är lika triviala och betydelselösa som de nyssnämnda. Om någonting, ehuru i och för sig klokt och bra, har övergått till att bli en sådan vana eller ovana, att man inte kan sova den förutan, betalar man ett högt pris för denna vana och det är på tiden att en ändring sker. Det kan ligga en fara även i goda vanor — de kan göra sig till våra herrarl!

Det händer ibland att vi gjort någon stimulerande själslig erfarenhet som har svårt att släppa sitt tag om vår uppmärksamhet. I sådana fall kan till och med kroppslig trötthet glömmas, ty i regel är det väl så att en fysisk sensation också är förbundet med ett visst själsligt tillstånd, vare sig detta är av övergående eller bestående art. Det är detta den fysiska känslans och tankens ömsesidiga beroende av varandra som gör det möjligt att återkalla rörelser av smärta och sorg, av tillfredsställelse och glädje. Asynen, vidrörandet eller lukten av vissa föremål återför de sensationer som en gång åtföljde dem, antingen dessa sensationer var smärtsamma eller angenäma.

Om sinnet blivit så stimulerat att det inte kan lugna sig, är det föga troligt att sömnen hastigt inträder, men otålighet befrämjar inte ro. Att vrida och vända sig lugnar inte sinnet; antingen måste vi lugnt finna oss i detta tillstånd och fullfölja den riktning tanken slagit in på eller med full avsikt söka kringgå den stimulerande anledningen. Detta kan ske genom att igångsätta en motsatt verksamhet efter lugnande riktlinjer. Om till exempel någon sent promenerat på gatorna vid ett sådant tillfälle som då man firat nyår i någon storstad och blivit överretad av de många ljusen och folkvimlet, så kan han som motvikt i stället försöka dra sig till minnes den fridfullaste dag ute på landet som han haft lyckan att vara med om.

En typisk scen av detta slag är en varm söndag fram på våren, då lantlivets vanliga sysselsättningar upphört; då luften är tung av doften av klöver och syrener, äppelblommor och de tusen vällukterna från det friska fältet; vinden rör sig så sakta att det knappt märkes på löven, kon idisslar helt förnumstigt sin halvtuggade föda, bina surrar däsigt, till och med hästarna som står i skjulet vid den lilla vita kyrkan, gnägga sakta till varandra som visste de att en fridens stund är för handen, en stund som icke får störas, under det att från kyrkan förnimmes predikantens mumlande stämma, och varenda litet ljud ingår som en del av den frid som sänkt sig över dagen. Tänk på någonting i den vägen, återkalla det i alla dess detaljer och det är mycket sannolikt att den sömnhet du erfor som åhörare eller åskådare åter smyger sig över dina ögonlock, och innan du vet ordet av är du på väg till drömmarnas land.

På samma sätt är det om man läst en spännande bok eller sett ett gripande skådespel; man kan då antingen åter gå igenom dem tills känslorna uttömt sig, emedan de ej längre är nya, eller också kan man med fullt uppsåt låta bli att tänka vidare på dem och vända sina tankar åt mera lugnande ting. Båda dessa utvägar förtar all anledning till otålighet över sömnlösheten och bidrar att lugna sinnet. Detta föranleder sömnhet, om det icke medför sömn.

Ibland hjälper det att stiga upp och läsa någon lugnande bok. Detta bidrar att hindra spänningen och försätter oss i ett lugnare sinness tillstånd. Med avseende på valet av läsning bör var och en själv kunna avgöra vad som kan ha åsyftad verkan.

Vi slutar denna lilla betraktelse med ett ord av en gammal romersk författare: "Den sover gott, som ej vet att han sover."

Harry Blom

Ett av de mest fascinerande medier som verkat i vår tid var

INDRIDI INRIDASSON

Om alla fenomen som kom genom detta medium har professorn vid Islands universitet **Haraldur Nielsson** skrivit i sin bok

KYRKAN OCH DEN PSYKISKA FORSKNINGEN

Kr. 4: 50

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Poul Bjerre

Ju högre den helande kraften är, som utgår från en människa, desto större är också människan själv. De största bland oss är också de största läkarna. Jesus och Buddha var sådana helande makter. Trots att de själva ej längre finns bland oss, verkar deras helande makt ännu denna dag. Och den kommer i all tid att verka helande hos oss människor. De är heliga kraftkällor som människan vandrar till för att finna förnyelse och en ny födelse. Det är som att vandra till höga och renande källor, som ge den trötta vandraren ny kraft för hans fortsatta väg.

En sådan kraftkälla var och är Poul Bjerre hos oss här i Sverige, en titan som tyst vandrat sin väg bland oss och i all tid kommer att verka helande, kraftgivande på oss, om vi bara ids söka upp honom. En prometeusande, en faustisk natur, välsignad med en genialisk skaparkraft på många livets områden. Han har tänt en helig eld, som aldrig mera kommer att slockna, trots tidens mörker.

— Jag var ett ler i handen på en skapare ... säger Bjerre i ett av sina verk. Sök dina ledare bland dem som grepo efter evigheten. Du älskar den människa genom vilken förnyelsen kommit in i ditt liv ...

Dessa få här citerade ord visar oss hela människan Poul Bjerre, den oförtröttlige sökaren efter livets högre mening. Trots att hans kropp redan sover den eviga sömnen på kyrkogården i Odensvi, lever hans ande vidare bland oss i vårt minne och i hans stora verk — böcker, skulpturer och tavlor han målat; ett trettiotal bokverk, ett hundratal i sten huggna bilder och ett obekant antal målningar.

Det är många människor i detta land som har honom att tacka för sin hälsa, sin andliga förnyelse, ja, sitt liv, sin framtid; människor av alla samhällsklasser och från alla delar av vårt land. Och Poul Bjerres böcker står fortfarande i privata och allmänna bibliotek över hela Sverige och läsas årligen av tusentals människor, som i dessa arbeten söker ny kraft för sin dagliga gärning.

Vi skall i denna korta artikel, vars utrymme endast låter oss kasta glimtar på den store mannens gärning, först försöka ge en liten översikt över Bjerres livsvägar för att sedan något befatta oss med hans verk. Såsom vi gjort det i den första artikeln av denna serie om andliga vägvisare, d. v. s. betr. spanjoren Unamuno, och ämnar fortsätta med det även i kommande artiklar, skall vi även i denna artikel låta människan som behandlas själv yttra sig, så att han med sitt djupa ord kan tilltala oss direkt.

Mindervärdighetskomplex

Poul Bjerre föddes den 24. 5. 1876 i Göteborg. Hans föräldrar var danskar, som hade flyttat till Sverige. Fadern grundade med pengarna han erhöillit för fädernegården — en smör-exportfirma. Poul Bjerre fick det, trots att fadern var ganska framgångsrik i sin affärsverksamhet, inte alltför lätt under sin barndom. Sjukdomar och sadistiska lärare gjorde livet surt för gossen. Han fick på det viset redan från tidiga dagar bekanta sig med mänskligt lidande, såväl kroppsligen som psykiskt. "Varför plåga sina medmänniskor i onödan i en

värld som redan äger övermått av fulhet och grymhet?" frågar han i skildringen av sin barndomstid. Men dessa plågor tycks även ha blivit vägvisande för gossens framtid. "Som följd av den kroppsliga mindervärdigheten sjönk jag gång på gång djupare ned i dödsängslor än som normalt är fallet", säger Bjerre på ett annat ställe, skildrande sin barndom, "och på grund av den överkänslighet som är mindervärdighetens oskiljaktiga följeslagare hade jag svårare att tåla livets stötestenar än de flesta." Men pojken lärde sig med tiden att bliva hård i sin kamp mot det grymma ödet, de grymma människorna och även att härda sin sjukliga kropp. Denna hans "kroppsliga mindervärdighet" och svaghet kompenserades emellertid av en seismografisk överkänslighet för människans väsen, en finkänslighet som utvecklade hans intuition, förmågan att snabbt och träffsäkert känna sig fram till sina medmänniskors inre lidanden och bekymmer, de själsliga problemen.

De astrologiska sjuårsperioderna

Astrologin brukar tala om tolv kosmo-biologiska tolvårsperioder, d. v. s. från det första levnadsåret till det åttiofjärde. Det framgår inte närmare av Bjerres verk, om han någonsin närmare befattat sig med den sakrala vetenskap, som hela vårt kulturliv och alla våra religioner baserats på, men han kom fram till att det var bestämda sjuårsperioder som präglade hans barndom och ungdom och var för sig bildade en enhet. Under varje sådan sjuårsperiod var det en viktig händelse som lade grundstenen för hans kommande liv och utveckling, trots att han först mycket senare, överblickande sina levnadsdagar, insåg deras betydelse. "Sedan gammalt tror man på en livets förnyelse vart sjunde år. Det ligger mycket i denna folkuppfattning," säger Bjerre i "Räfst- och Rättarting", talande om periodicitetens betydelse för sitt liv. "Särskilt frapperar det mig att jag i varje sjuårsperiod finner en händelse, som ligger högt över vardagen och som har intimt samband med själens födelse."

Från sin första sjuårsperiod minns Bjerre i första hand sin ständiga sjuklighet, migränens angrepp och de dagar och nätter då hans svaga kropp plågades av kvalfulla feberangrepp. Det var diskrepansen mellan önskan att såsom de andra barnen leka och leva ut sig i naturens sköte och den fysiska svaghetens bojar. I denna

diskrepans, säger Bjerre senare, låg också redan grunden till den död- och förnyelsetanke, som i så hög grad skulle sätta sina spår i hela hans liv. Depressionstillstånd som han upplevde här, dödsängslorna och hämndfantasier mot dem som var starkare än han hörde enligt hans uppfattning dödsgreppet till, den stora vedersakaren i allt mänskligt liv. Under den första sjuårsperioden inföll ett besök till Porla, där pojken för första gången i sitt liv under sex sommarveckor i naturens sköte, kurerande sin klenta hälsa, kände sig lycklig, som i ett paradis. "Det otroligaste var", skriver han, "att känna sig lycklig vad man än förehade." Även under sin andra sjuårsperiod upplevde han en lyftning, alltså en uppgång ur den djupa dalen av smärta och lidande. Familjen flyttade från ett trångbott hyreshus i ett kvarter där schåare ständigt höll hus omkring krogen på andra sidan gatan till en byggnad med blick vidsträcka planteringar, blommande lönnar och en imponant almallé. Denna miljöförändring satte djupa spår i barnets psyke. Det var som en ny födsel ur mörkret till ljuset.

Den tredje sjuårsperioden präglades emellertid ånyo av djupa depressionstillstånd som åsamkats ynglingen genom grymma och sadistiska lärare. En solskensvandring från Spiterstulen till Gjendeboden i de norska fjällen erbjöd emellertid en ny höjdpunkt under denna period, som lät honom glömma all mänsklig grymhet och uppleva en befrielse och kontakt med den stora, mäktiga naturens renhet. "Skulle jag nämna en dag under denna sjuårsperiod," säger han i överblicken över denna tid, "då jag fick smaka livshöjdens salighet, var det denna." Galdhøpiggen majestätiska topp skulle sedan för hela resten av hans liv bli till en förnyelsekälla dit han årligen återvände för att söka ny kraft i sin läkaregärning.

Det var i Italien som Bjerre fick uppleva någonting som i första hand präglade denna fjärde sjuårsperiod, nämligen i Gardone vid Gardasjön. Även här var det den storslagna naturen som lät honom uppleva en ny höjdpunkt i sitt unga liv, den opalfärgade vatten spegeln, olivlundarna, som avtecknade sig mot den magiskt lysande aftonhimlen, de blommande magnoliorna och bergens blå inramning av den stilla sjöns ro. "Allt det underbara jag sett trängde sig på mig. Först nu då intrycken samlade sig och smälte samman med min själ," säger han, beskrivande denna nya livshöjd, "nådde den sin fulla förvandlande effektivitet ... Det var livskontakt. Den var den andligen utsultne som fått mätta sig. Det var den förfrusne som fått tina upp medan varma strömmar från de sprudlande källorna strök fram över själens marker."

Fritjof Hallman

PILGRIM TILL HELIOS

... "I sina bästa dikter, särskilt de enkla komprimerade reflexionerna i bokens första avsnitt, förmår han dock artikulera sitt otidsenliga, men dyrköpta och starkt personliga budskap på ett mycket övertygande sätt. Det är lyckligt att främlingarna i vårt samhälle på detta sätt gör sin röst hörd ...

Göran Schildt i Svenska Dagbladet

Litteraturförlaget

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Tel. 08/31 04 63

Psykoanalysen

Ynglingen hade i den stora naturens stillhet och renhet börjat finna vägen till sin själ, källan som senare skulle bli så ymnig, att den kunde bli en läkande kraft för hans medmänniskor. Bjerre förstod redan i ett tidigt stadium av sina psykologiska studier, att hans väg måste bli en annan än den som Sigmund Freud, psykoanalysens fader, slagit in på. I Freuds system fanns det nämligen ingen nyföddelse av själen, en läkning genom psykets omedvetna makter. Freud var alltigenom forskare och vetenskapsman. Och en själs födelse är ingen vetenskaplig angelägenhet enligt hans uppfattning. För honom var analysen det väsentliga, en analys av människans elementära drifter — i första hand den sexuella, som av Freuds skola gjordes till den allena avgörande och bestämmande världsprincipen. Bjerre begrep, att Freuds lära på det viset bara kunde förbli mycket ensidig. Driften var den drivande kraften bakom allt mänskligt beteende, i ett alltigenom mekaniskt-vetenskapligt världssystem över vilket Sigmund Freud tronade som dess pape.

Poul Bjerre däremot förstod, att det inte räcker till att med vetenskaplig oberördhet registrera driftens krafter, för att förhjälpas en lidande människa till läkning, utan att man var tvungen söka efter vägar som verkligen kunde leda till en läkeprocess, det som Bjerre brukade kalla för läkningens evangelium. Det gällde enligt hans uppfattning att läka, inte bara att analysera, att hela, ej bara att dissekera. Det gällde alltså inte bara att vara psykoanalytiker, utan själsläkare, en helande makt. Naturligtvis var Bjerre även efter brytningen med Freud inte en man som skulle förneka psykoanalysens förtjänster i psykologins utveckling, tvärtom, han har alltid och överallt i sitt stora psykoanalytiska livsverk visat sin respekt för det som Freud åstadkommit, d. v. s. att påvisa att det av en människa genomlevda alltid sätter sina spår efter sig i det mänskliga psyket, gömmande sig i det omedvetna, för att därifrån från tid till tid inverka på människans liv och vilja. Det förgångna och undanträngda vill på det viset alltid ånyo hävda sig ur det omedvetnas mörker, sättande sin prägel på människans vägar. Psykoanalysen begränsade sig emellertid till att beskriva och analysera den mänskliga självverksamheten, skjutande läkningen åt sidan. Det var den punkten Bjerre ville arbeta vidare från, sökande nya vägar. Han bemödade sig om att finna en metod genom vilken splittringen i det mänskliga psyket kunde upphöra, för att härifrån komma till en helande verkan. Det räckte ej heller till med att bara försöka koncentrera sig till den mänskliga viljan, för att med viljekraftens hjälp komma till en omformning.

Psykosyntesen

Bjerre begrep, att lika väl som den mänskliga kroppen själv hjälper till att läka sår även det mänskliga psyket ägde djupt i det omedvetna dolda krafter som kunde verka helande. Hans utomordentliga intuition, som förhjälpit honom till den stora dikten och till inspiration i hans skulpturala verk, visade nu vägen till någonting nytt och stort, som skulle få så stor betydelse för många lidande inte bara i Sverige, utan även utöver landets gränser. Poul Bjerre sköt de gestaltande krafterna i förgrunden i stället för studiet av de mänskliga drifterna och kom därmed så småningom fram till det

han döpt till en psykosyntes, vilken vi nu i några korta ord skall försöka befatta oss med.

Grundprincipen hos psykosyntesen är, som redan påpekats, att hjälpa de frigörande och uppbyggande krafterna i det mänskliga psyket till läkning. Denna kraft är, oss själva omedvetet, ständigt i verksamhet inom oss för att hjälpa till att återställa en själslig splittring. I vardagslivet uppenbarar sig denna kraft i huvudsak i vår drömvärld, men hos speciellt begåvade, inspirerade naturer i form av konstnärlig skapelse. Själva drömbildningen är, enligt Bjerre, den produktiva aktiviteten genom vilken en syntes äger rum, alltså själva psykosyntesen. Detta är en spontant arbetande kraft, som helt följer sina egna lagar, läkningens höga lag. Själven själv skall således bekämpa sitt eget sönderfall och det som Bjerre kallar för mekaniseringen, vår förvandling till robotar, maskinkuggar i en av maskinkulturen präglad existens. Här upphör i hög grad det som ordet människa i egentlig mening skall innebära och hon blir förvandlad till en själlös mekanism såsom själva maskinen, i vars våld vår värld nu lever. I psykosyntesen försvinner så småningom människans vanmakt inför materien, hon börjar finna sin egen väg igen, vägen till sin själ och därmed till läkning.

Poul Bjerre förstod att han bara med hjälp av den i sig levande intuitiva kraften var i stånd att finna vägen till att hjälpa andra. Vi får en inblick i hans tankevärld vid utformandet av den psykosyntetiska läkekonsten vid läsning av hans fascinerande skrifter på detta område, bl. a. "Drömmarnas naturliga system" och "Hur själen läkes — Den psykosyntetiska läkekonstens grunder." I "En själsläkare ordinerar" finner vi en beskrivning av de olika symptomerna hos den sjuke, såsom vi i "Drömmens helande kraft" å sin sida finner exempel på ett större antal drömmar vilka Bjerre med hjälp av sin höga intuitiva förmåga tyder. Man skulle nästan vilja rekommendera denna skrift i första hand åt var och en som på ett lättläst sätt vill sätta sig in i denna säregna analys- och syntesmetod. Här svävar drömbild efter drömbild förbi oss, symboler som sedan av läkaren begagnas som medel vid läkningsprocessen. Vi kan nästan följa Bjerre vid arbetet här, hans skapande och helande verk, hur splittringen övervinnes och människan så småningom från oro, ångest och disharmoni kommer fram till en ny världs- och livssyn, en harmoni och medvetenhet hon kanske ej ens ägt innan sjukdomen slog ned henne. Patienten följer här, steg för steg, sin läkare från mörkret till ett nytt och nästan bländande ljus, en förståelse av sitt och därmed även andras lidande och förnyelse.

Nyckeln till själs läkning

Det är sex grundbegrepp Bjerre baserar sin psykosyntetiska läkemethod på. Det första är symbolen, ett begrepp som härstammar från religionens värld. Symbolen är en splittrings-övervinnande kraft. Symboltydningen ur människans drömvärld är någonting som Freud införde i psykologin, men som av Bjerre i hög grad vidgades från den allting överskuggande sexualläran hos freudianerna till att omfatta nästan hela det mänskliga livet, i konsten, vid diktningen och i religionen. Bjerres andra grundbegrepp är det syntetiska både- och, som härstammar från filosofin. Det skall inte bara heta kropp och bara själ utan kropp och själ, materia och ande, man och kvinna, plus och minus, det goda och det onda, det omedvetna

och det medvetna. Man måste se på både det konstruktiva och det destruktiva, för att göra sig en helhetsbild av en människas psyke och tankar. Det tredje grundbegreppet är begreppet ljusdunkel, härstammande från konstens värld. Som symbol för det ljusa kan vi nämna himlen och för det mörka helvetet, underjordens värld, för att taga ett exempel. Begrepp fyra är motstånd, kommande från fysiken. Vi lär först känna världen genom motstånd, mödor och umbäranden. Här inverkar sedan spänningen å sin sida. Utan motstånd, utan spänning kan ingenting stort i det mänskliga livet ske. Alla stora kulturella verk har motståndet och spänningen att tacka för att överhuvudtaget ha kommit till. Det femte begreppet är assimileringen, ett begrepp som härstammar från fysiologin eller närmare bestämt från vår matsmältning.

Vår föda assimileras, smältas och förvandlas till ny kraft. På samma sätt assimileras även våra själsliga intryck, bli en del av vårt liv. Kroppen växer genom tillsats av ny föda, men även själen utvecklas, växer bara genom ett ständigt tillskott av nya substanser. Och slutligen det sjätte begreppet, som härstammar från matematikens värld — konstanterna. Så dyker det i den psykoanalytiska behandlingen hos patienten ständigt upp vissa bilder eller begrepp, som ofta härstammar från tidigaste dagar, men på ett märkligt sätt aldrig har velat släppa greppet om människan, som hon är vanmäktig mot. Patienten kan inte själv bli av med dessa konstant återkommande symbolbilder eller begrepp och är tvungen vända sig till själsläkaren, som nu hjälper patienten bli av med hans skräcksyner och tvångstankar. Men även här föreligger det inte bara den negativa, destruktiva, förlamande, mekaniserande sidan utan även en konstruktiv, uppbyggande sådan, ett både-och.

Det förekommer ju även att en människa konstant upplever paradissymboler, solen, det ljusa, ofta kanske även alltför ljusa, som vi upplevt det hos en Marcus Larsson i hans av en inre brand glödande fartygsexplosionstavlor.

Drömtydning

Utrymmet tillåter ingen närmare behandling av den psykosyntetiska läkekonsten. Då drömtydningen bildar en medelpunkt i Bjerres system vill vi här nedan bara ge ett kort exempel på detta område. En kvinnlig patient drömde, att en sten hade fallit ur hennes ring. Kvinnan hade av sin svärmor vid äktenskapets ingång fått nämnda lysningsring och en hel del moraliska förmåningar, att visa sig ringens tidigare föredömliga ägare värdig. Den unga kvinnan var hela tiden rädd för sitt äktenskap, rädd för att kanske få det svårt att leva upp till de höga kraven man ställt på henne. Hon hade upplevat tre missfall i sitt äktenskap. Hennes läkare antog, att dessa kanske kunde vara psykiskt betingade. Att stenen föll ur ringen tydde Bjerre som ett tecken för att en befrielseprocess nu hade inletts, att hon började befria sig från trycket som legat över hennes äkta liv. Patienten hade genom en inneboende själslig makt börjat befria sig från den psykiska mar- drömmen, som hela tiden behärskat henne. Nästa grossess blev normal och hon fick det efterlängtnade barnet. Förnyelsens krafter hade förlöst med hjälp av hennes själsläkare, ett äktenskap räddades och en människa hade funnit vägen ur sin depression och ångest. Här har vi en typisk association mellan ringens sten och bördan som låg på den unga kvinnans

psyke, ett exempel för såväl analys som syntes.

Vi skall nu avslutande försöka kasta några glimtar på Poul Bjerres övriga stora livsgärning, ett verk som är så omfattande, att det faktiskt tycks omfatta mer än ett människoliv.

Den konstnärliga skapelsen

Den litterära sidan har redan antytts — omkring 30 böcker, bland dessa 5 dramer och 8 psykoanalytiska skrifter. Förutom de redan här ovan nämnda verken kan bland de mest betydande arbeten för de läsare, som ev. vill tränga djupare i den store mannens skapelse, nämnas: Korset och livsbägaren, Vår tro och vår förankring, Diktens livsvärde, Äktenskapets omdaning, Oro, tvång och ångest, Vanmakt, anfall och förtryckhet, Gestalter och gärningar, Död och förnyelse samt de två mest kända verken om Bjerre; Festskrift för Poul Bjerre (1946) samt John Landquists vackert illustrerade minnesbok: Poul Bjerre, själläkaren och konstnären. I sistnämnda verk, som ger en kronologisk skildring av Bjerres liv och verk, finner vi även ett antal avbildningar av hans skulpturala verk. Bjerre hade sedan sin ungdom, i hög grad påverkat av Michelangelos mästerverk och under ett besök i Florens, sysslat med bildhuggeri och fått studera vännen Milles vid hans första arbeten i Paris. Det skulle bli Bjerre som för Milles räkning valde ut och köpte tomten för den nuvarande Millesgården på Lidingö och det var även vännen Bjerre som skulle välja ut platsen för det stora Sten Sturemonumentet. Det är beklagligt, att Poul Bjerres vackra, omfattande och idérika skulpturala verk i hans hem i Vårstavi vid Malmssjön inte är tillgängligt för allmänheten. Det skulle, i synnerhet p. g. a. husets vackra läge kunna bli ett attraktivt museum, som säkert i många avseenden kunde tävla med Millesgården på Lidingö. Vi får hoppas, att någon svensk förläggare i god tid före Poul Bjerres hundra-åriga födelsedag den 24. 5. 1976 må intressera sig för en ny publikation av Bjerres viktigaste arbeten, som nu endast går att finna på antikvariatens dammiga hyllor här och där i landet och på ett och annat större bibliotek.

Korrespondens

Det vore på tiden att hans omfattande brev-växling med många betydelsefulla män publicerades från svensk sida och därmed en ovärderlig kulturskatt skänktes åt världen, breven han växlat med personligheter som Rabindranath Tagore, Sigmund Freud, Alfred Adler, Carl Gustav Jung, greve Hermann Keyserling, Walter Rathenau, Fredrik van Eeden, Henry Ford (för vilken Bjerre var kontaktsmannen i hans strävan att medla mellan regeringarna under det första världskrigets slutskede, då Bjerre besökte ledande politiska gestalter i såväl London, Paris, Berlin som Petersburg), Oscar Montelius, Max Weber, Theodor Däubler, Martin Buber, Rainer Maria Rilke, Lou Salomé, Wassily Kandinsky, Milles och Albert Einstein, för att bara nämna några av de mest kända.

Död och förnyelse

Vi skall nu, som avslutning, låta den store mannen själv säga några ord till oss:

— Kärleken är vår förnimmelse att förnyelsen sker.

— Du älskar den människa genom vilken förnyelsen kommer in i ditt liv.

— Lyckan är växandets förnimmelse. Och glädjen — det är växandets frukt i din hand.

Den nya dagboken

Idas och Viktors dagbok.

I detta nummer presenteras den nya dagboken. Den är skriven av två lyckliga sagoberättare, prinsen och prinsessan. De berättar om sitt sagoslott och om sagoskogen. Där bo vänliga naturväsen, där finns älskliga blommor och där kvittra färggranna fåglar. Sagoprinsen, gossen, som kunde teckna och måla, har försett sagorna med bilder i blyerts, tusch och i skira vattenfärger.

"Det var en prins och en prinsessa,
De bodde uti sagans slott
Den unge prinsen och hans sessa
De sjöngo för varandra blott."

Sessan.

Den 12 mars 1905. Eftersom det var söndag, Herrens dag, voro de båda huvudpersonerna i denna berättelsebok i kyrkan. De voro på samma gång allvarliga och så barnsligt glada människor. Gossen hade en gång sagt om sig själv, att han var en underlig förening av förständig beräkning och naivitet. Det var lika-dant med flickan, ty de voro syskonsjälar. Det var flickans ord. Även gossen hade förstått detta redan första gången de träffades för länge sedan. Men det gömde han då inom sig. Men hur de nu irrade omkring i ödemarkerna, måste de till sist råka varandra för att bana sig en gemensam väg genom livets skogar.

De voro båda naturbarn. De hade i naturen stora skatter, men folket visste inte, hur rika och högtäddade de voro, att det var en förklädd "prins" och "prinsessa". Många ansågo dem för fattigglappar, odågor och drömmare, som blivit förhågade av naturandarna. Dessa bo såväl i minsta blomma som i Vintergatans stjärnehär. De bo i varje träd och varje källa, i den lugna insjön och i den brusande forsen. Men det var ej så att de blivit förhågade, de voro inga natursvärmare. De ville älska Gud, och därför älskade de allt, vad Gud skapat. Mer än allt annat i världen älskade de sina medmänniskor och voro således inga enstoringar, som hade nog av sig själva, ty i så fall hade de icke ens kunnat älska varandra. Men naturen uppfyllde många tomrum i deras själ. För dessa Guds barn var naturen en bilderbok, där de sågo avspeglingen av osynliga, andliga ting. Guds natur var icke blott utom dem utan även inom dem, och det var först där, den fick medvetet liv och upplät sina skatter.

— O, vilken stund av stor och helig lycka, då man i ungdomligt glädjerus börjar skymta sitt eget väsen. Ögonen stå stirrande och fatta ej det som sker; — skall man tro på undret?

— Är du i en människas närhet oviss om hennes halt, så lyd mitt råd — och tig. Ty under tystnaden tala djupen. Blir tystnaden tom och skrämmande, så skynda dig bort. Men fylles tystnaden av värme och samhörighet, så räck ut din hand och säg: — "förlåt mig att jag ej genast förstod vem du är."

— Har du övat dig i försjunkandets konst och gjort stillheten till ett med ditt väsen, kan du vandra oskadd, där världen översvämmas människorna med fulhet och missljud — du förmimmer blott ett mullrande fjärran.

— Den blick som vill bli makt, måste komma ur den stora stillheten och vara bräddad med den värme och det livsöverflöd som endast finnes i stillhetens djup.

— Sträck ditt hjärta mot ljuset och lyft livs-

I naturens värld stod dessa vänners drömslott, där var deras sagorike. Om vintern uppbyggdes deras slott av alabaster med inläggning av diamanter och kristaller, om sommaren skimrade slottet av smaragder, topaser, safirer, jaspis och krysolit. Rummen i deras slott voro oändligt många, alltifrån de minsta gemak till de största salar. Hur högt var där icke i taket! Vilka dekorationer, vilka tavlor, vilka sirliga ornament! Vilken väldoft, vilken sång, vilken musik! Här tagas alla gästfritt emot, skogskäl-lans friska vatten bjudes envar. Hur innehållsrik är icke den konversation, som föres vid naturens högtidsfester, när vind och skog, luft och hav, himmel och jord samtala om Guds dråpliga verk, när bergen vittna om den Eviges rättfärdighet och trofasthet, när den värmande solen och de givmilda molnen tala om Guds kärlek och hugsvalan. När allt i naturen samlas kring den Eviges osynliga nådestron att bedja sin aftonbön, vilken högtidlig tystnad, när blott andarna tala sitt för jordiska öron ohörbara språk. Och när aftonhymnen sjunges, vilken kör stiger icke upp ur världens alla rum till allfaders öra. Så förkunnar varje natt hans lov och varje morgon hans godhet. De båda naturbarnen ville deltaga i denna skapelsens bön och dess lov till den Högste.

Så är då deras drömslott och sagorike en jordisk dröm, men en andlig verklighet. All jordens skönhet och glädje är förgänglig, men det inre har ett värde, som består. I deras bibel fick naturens språk sin förklaring och dess djupa mening framstrålade ur denna bok. Sin inre värld, sina sagor, syner och drömmar ville de omsätta i ord och bild, då blev livet mera rikt och verkligt.

När de träffades på aftonen denna dag, vandrade de omkring i sagans, drömmens och poesins värld. Vad tiden då går fort! Då är människan ett lekande barn, som ej räknar med tiden, det har nog av stunden, det glömmar för nuet det förflutna och det tillkommande. Hör

bägaren i höjden, att hon må fyllas av härliga hävor och att människorna må dricka förnyelse från dess brädd! Mottag varje dag som dig gives som en gåva med uppräckta händer. Var viss att livet söker dig i någon form. Och var viss att du av dagen kan göra ett helt liv.

— När jag bragte mitt offer, då skedde undret i mitt liv. Ty då blev jag självlysande som ädelstenarna på tempelgaveln äro självlysande. Och då blev jag människorna till den hjälp som jag hade åtrått att bli.

Ovanstående ord är hämtade ur "Död och förnyelse", ett av högre makter inspirerat verk vars like hittills ännu ingen skrivit i detta land, en bok som i sin djuphet, klarhet och visdom torde kunna jämföras med de stora kinesernas, en Lao Tses Tao-te-king eller en Liä Dsis mästerverk. Poul Bjerre koncipierade sitt epos i Galdhöpiggens och Dolomiternas helande stillhet.

Frithjof Hallman

icke detta till Guds barns barnasinne? — "Varen icke bekymrade för morgondagen." — Den viktigaste vetenskapliga upptäckt jag gjort under de sista veckorna är dock med avseende på tiden. Astronomerna ha indelat tiden i år, månader, veckor, dagar, timmar, minuter och sekunder. Deras tideräkning är helt enkelt ett nonsens. Somliga av deras timmar äro hela dagar långa, andra korta som minuter. Vår samtid är ju individualismens tid. Skall en människa låta sin frihet bindas av dagar och timmar och astronomers föreskrifter! Nej, var och en må ha sin tideräkning! Jag älskar icke klockor och tidmätare. "Envar sin egen klocka" må härefter bli min lösen. (Så talar prinsen i sagoboken, i detta fall avritad som en tomtegubbe med en stor klocka på ryggen.)

Sagan om blomsterkonungen och prinsessan Stjärnblomma

Det var en gång en den allra finaste lilla blomma, av botanisterna kallad *Trientalis Europeae*, Stjärnblomma eller Skogsstjärna. Hon växte djupt, djupt inne i skogen. Nu var det en blomsterkonung, vilken länge vandrat omkring i skogen och efter många mödor och besvärligheter slutligen kommit till den plats, varest Stjärnblomma växte under skogens höga furor. Liksom en annan blomsterkonung valde den täcka Linnean till sin älsklingsblomma, så valde denne den älskliga Stjärnblomma till sin, den ene gav blomman namn av sitt namn, och den andre gav en flicka namn av blommans namn. Blomsterkonungen kände blommornas språk och mycket av naturens hemligheter. Han hade lärt det en gång för längesedan av den gamle Merlin. Ett och annat minne stod ännu kvar från denna sagotid, och om än nyckeln till sagens drömslott är för alltid borttappad, höras dock ännu sagans viskningar omkring Merlins grav därutanför.

"Rosors andning och pyrolans doft bland träden,
Vaggande blad och humlornas lätta surr,
Näktergalens dämpade kärlekskväden,
Svärmande, ömma duvornas trånadskurr
Och västans sus och skogens brus
om livets gåta viska här,
Om tingens heliga mystéer
Och lilja så vit, vildnejlika röd
Begrunda förtroligt levnad och död.

Blås i elfenbenshornet att högt det klingar,
Fråga Merlin om vägen till andars land!
Hör, vad susning med ens genom träden
svingar!

Skägget han skakar, sträcker i sömn sin hand,
Förnim! Ett svar
Från läppen far.
Då buga alla blommor lätt,
Då tystnar sångarfåglares ätt,
Då glimmar i blått den mörka ruin,
Det klingar som stål. Så talar Merlin:

Tvenne portar till andarnas hem —
ej flera —
Bladöverbuxna leda ur skogens värld,
Men den ena blev läst att ej öppnas mera,
När av de falskas snara Merlin blev snärd.
Den andra ej
Är stängd — o, nej! —
Av rosor prydd den första var,
Och *Saga* var det namn, den bar.
Den andra går opp vid klagande skrin,
Och *Död* är dess namn. Så talar Merlin."
(Wirsén)

Den mystiska pendeln

Vi fortsätter i detta nr den i nr 1 påbörjade artikelserien om den underliga tingest som vi valt att kalla pendeln. Den här gången låter vi några av läsekretsen komma till tals med sina intressanta rön. I nästa nr skall vi återkomma med några av Viktor Vallbergs intressanta försök.

För den som för första gången kommer i kontakt med pendelforskningen kan det hela förefalla nog så mystiskt. Man lär sig att umgås med dess instrument pendeln och med tiden blir den en trogen medhjälpare. Det gäller bara att vid pendlingen se kallt och nyktert på utslagen, avläsa dem och registrera det man fått veta. Sina egna önskningar och begär får man ge "permis" ett slag, ty nu gäller allvar. Man måste hålla huvudet kallt och inte låsa sig dras med, om man under pendlingens gång får kunskap om något som sätter känslorna i svallning. Gör man det så är man snart inne på fel väg. Analysen får anstå tills experimentet är helt avslutat. Den som allför mycket låter sig ryckas med och engageras i pendelns rörelser får också allför lätt missvisande figurer.

Bäst är därför att på ytterligare något sätt söka få saken bekräftad. Detta är en varning — för 111:e gången — för lek med eller missbruk av pendeln. *Den är absolut ingen leksak.* Den kan, om ock i sällsynta fall, orsaka mentala störningar. Med detta vill jag absolut inte söka förmå mina läsare att avstå från att använda ett så betydelsefullt hjälpmedel som pendeln ändå är. Tvärtom! Den är värd att få största möjliga spridning — men det gäller att bli vän med sin pendel och träna den till att bli en sanningsdetektor i ens hand.

Pendelforskning i läkarvetenskapens tjänst

Detta var ett av de första områden som *Viktor Vallberg* kom in på, sedan han gjort sin första bekantskap med pendeln. Hur detta skedde har han tidigare skildrat i *SEKLET*. Trots detta vill jag här göra ett utdrag ur en bok som nu är utgången, där han skildrar detta:

Då jag vid ett tillfälle talade med en person om pendelforskningen, kom jag att tänka på, att kanske man här hade det medel jag länge sökt efter, att kontrollera den homeopatiska medicinen och på samma gång göra slut på påståendet, att den inte innehåller verksamt kraft. Alltså började jag prova flaskor innehå-

lande homeopatiska piller. Och nu visade det sig, att den som innehöll Aurum gav samma utslag som ett föremål av guld, Argentum som silver, Ferrum som järn o. s. v. i dess massiva form. Flera personer fingo pröva och utslaget blev enstämmigt detsamma utan att någon av dem visste, vilka ämnen det var fråga om eller vilka utslag de skulle ge. Och vid prövning av de olika potenserna visade det sig, att alla gävo lika utslag, även om det var allra högsta potens. Jag lät, för att ta ett annat exempel, två personer pröva en liten flaska, vars innehåll de ej kände och naturligtvis ej heller vilket utslag den skulle ge. Den innehöll Phosphor CM, där endast strålkraften men ej atomerna längre skola finnas kvar. De fingo båda samma utslag som jag tidigare fått, då de båda ej var närvarande. Härmed är nu en viktig fråga löst, nämligen hur man skall kunna kontrollera den homeopatiska medicinen, så att den inte förfuskas. Den strålkraft, som kan sätta en pendel i rörelse, kan också sätta nerverna i människokroppen i rörelse.

Anm. Att såväl det massiva ämnet som det potenserade även i de högsta potenser ge samma utslag, synes motsäga den uppfattningen, att genom potensereringen en förvandling (ompotensering) av ämnet skulle ske. Där denna uppfattning förekommit, har den tydligen varit oriktig. Motsatsen mellan homeopati och allopati består åtminstone numera inte däri, att motsatta mediciner ordineras utan däri, att i allopatien atomernas och molekylernas mängd verka (ofta förgiftande), under det att i homeopatien ämnets frigjorda radioaktiva utstrålning verkar på nervsystemet.

Vi har hört talas om mediumistiskt begåvade människor, som genom en inre kontakt med andra kunna ange deras sjukdomar och även ge anvisning på lämpliga mediciner, alltså utan att rent förståndsuratligt ha valt ut dem. Här har vi för övrigt det sedan gammalt praktiserade trolleriet med svart och vitt magi. Pendelforskningen kastar nu ett förklarande ljus över allt detta. Att förklara är ju alltid bättre än att förneka verkligheten. Alla dessa

bär, vindruvor, smultron, mirabell. Även han fick alla vackra namn av Stjärnblomma. Men under de många hundra år kungen sökt sin Stjärnblomma i skogen, hade han blivit ganska mossbelupen, varför Stjärnblomma helt skämtsamt någon gång sade "kardborre". Då kunde han ej finna annat ord igen än "sammetsblomma".

Blomsterkonungen försökte måla sin Stjärnblomma, men verkligheten är underbarare än hans tavla och hans sång:

Stjärnblomma, Stjärnblomma, fager och fin,
Mitt sagoskrin,
Bland blommor ej finns din like.
Stjärnblomma lilla i älsklig skrud,
O, bliv min brud,
Prinsessa i Floras rike!

Dagmar Vallberg-Jonsson

dunkla företeelser äro ju ingenting annat än vad som visas vid pendelforskningen, utslag av den strålände energien på högre eller lägre plan. Suggestionen hör till samma område, tankeörföring, slagruta o. s. v. Skulle nu inte en del av dessa företeelser kunna tagas i läkekonsstens tjänst i st. f. i vidskepelsens?

För åtskilliga år sedan uppträdde i Kalifornien en läkare *Abrams*. Denne väckte stor uppmärksamhet genom sina mystiska diagnoser. Han tillverkade även ett instrument till hjälp. Sin metod kallade han elektronisk. Den var i själva verket detsamma som *pendel-diagnosen*. Ur en bloddroppe kunde han bestämma en människas sjukdomar. Olika sjukdomar giva olika svängningstal (syfilis och vaccin fann han ha samma svängningstal). Hans metod fördes ut till andra, men de tycks inte ha haft samma framgång som *Abrams*. sannolikt därför, att de ej haft samma mediumistiska gåva. Med samma metod, som *Abrams* utrönte organfelen, sökte han även bota. Metoden har även praktiserats i andra länder, även Danmark och Sverige, men jag känner ej ingående till dess resultat.

Emellertid har tyska läkare gått en annan väg med samma metod, nämligen *direkt pendeldiagnos*. Här om hänvisas till litteratur i ämnet. Vad klärvoajanter sporadiskt och omedvetet kunnat prestera, sker här medvetet och metodiskt, eller vad man enligt nutidens språk med förkärlek säger vetenskapligt. I *Claesons* "Die Pendel-Diagnose" finns utförliga beskrivningar över dessa forskningar och metoder. Han menar, att för utforskandet av vissa sjukdomar finns ej någon bättre diagnostisk metod. Men han uttalar farhågor, att hans kolleger skola vägra att erkänna honom. Om dessa hans farhågor kommer att besannas, torde även denna upptäckt liksom ögon-diagnos, homeopati, chiropraktik m. m. att hänföras till "kvacksalveriet".

Så långt *Vallberg*, för den här gången. Hans farhågor betr. pendelforskningens och dess användnings öde har ju inte helt besannats. Användningen av pendeln såsom hjälpmedel vid diagnos har ju, såsom vi i tidigare artiklar i *SEKLET* visat, blivit spridd bl. a. till Frankrike och Italien, där en del läkare uppges använda den. Chiropraktik är väl nästan legitim i Sverige numera. Troligen finns även här läkare som lärt konsten, och som även använder den — om ock i blygsam skala, dessutom även homeopati i sin praktik. Men inte går det fort, varken med erkännandet eller praktiserandet.

Svensk Oluf-Karolinen

Uppmaningen att meddela *Red.* sina tankar och resultat vid pendling har resulterat i en del brev. Så här skriver sign. *A. T.*:

Jag fann en kväll vid försök, att om man blott skrev en persons namn på ett papper, erhöill man vid pendling däröver denne persons tecken av pendeln. Efter vad mig är bekant har *Vallberg* aldrig erfarit detta. Även utan skrift, således vid blotta tanken på en person, kunde jag även erhålla utslaget, ehuru mera svävande och trögt. (*Vallberg* kände till detta och var även medveten om svårigheten och risken för felbedömning. (*Red.*).

I en bergshåla i min hemtrakt finns benrester, eller har funnits, efter en tjuv, som det sägs. Denne hade uppehållit sig där en längre tid. Detta är mycket länge sedan, och en del påstår att han lär ha varit en förrymd *Karolin*.

Eftersom jag också är lite "bygdeskald",

skrev jag en gång en dikt om denne man — han blev skjuten där vid hålan som "fågel-fri" — jag gav honom då namnet *Svensk Oluf-Karolinen*.

En kväll roade jag mig med att helt meningslöst pendla detta namn. Pendeln uppförde sig då på ett egendomligt sätt — naturligtvis, höll jag på att säga — väl på grund av det sammansatta namnet. Efter lite spekulerande erhöill jag emellertid ett slags mänskligt utslag för "Oluf", medan *Karolinen* blev ett annat, och "Svensk" ett tredje, alla alltså osäkra, men dock med en viss reson.

Jag gjorde nu på ett annat sätt, i det jag efter minnet tecknade upp en bit av huvudskålen och ett annat ben, så som jag hade sett dessa vid ett besök vid grottan för många år sedan. Efter denna teckning fick jag tydligt utslag av pendeln; en vänstersväng. Jag gjorde emellertid ytterligare några prov, för att se hur pendeln reagerade för teckning av andra ben jag sett. Vid två olika prov på ben jag sett på kyrkogården och mindes utseendet på, utföll det ena som nord-syd, och det andra högersväng. Jag såg nu hur säkert pendeln reagerade och detta blott efter en teckning.

Några ord som mannen i ödemarken lär ha yttrat och som traditionen bevarat är dessa: "Mina ben skall vitna i ödemarken intill den stora domens dag". Jag pendlade dessa ord, och fick även där fram vänstersväng av pendeln, och blev övervåldigad av det intressanta resultatet.

När jag pendlade namnet på vår hund *Julan* fick jag genast öst-väst. En teckning av en fisk, en varelse som är mycket "vattnig", visade även öst-väst, trots att jag endast väntat mig utslag för vatten.

Ett lyckligt ljusomstålat barnansikte som jag såg i drömmen gav utslaget nord-syd, vilket även bilder av änglar ger.

Pendeln talar

Samme insändare vars inlägg har ovan återgivits skriver:

Strax invid landsvägen, inne i en trädgård, ligger en grav, enkelt vårdad av villaägaren. På en kullersten på graven står inhugget 1793, och i hävderna läser man följande: "Pigan *Elin Hansdotter* 26 år gammal har i år för begånget barnamord lidit dödsstraffet på ofrälseplatsen d. 24 sisl. juli".

En kväll undersökte jag med pendeln även denna text, och jag fann att den dödas namn gav utslag åt vänster, och ävenså graven på en teckning ur minnet. Ifråga om detta ger en teckning lika säkert utslag som t. ex. foto eller skrift.

Betr. gravens vänsterutslag som ju även är utslag för koppar tog jag hänsyn till ev. kopparhalt i grus och sten, men märkte ingen sådan på platsen.

För de övriga orden i texten uppförde sig pendeln emellertid på ett egendomligt sätt, och gjorde en märkvärdig urskiljning mellan de olika orden. Texten "26 år gammal" blev öst-väst, det lågas utslag, i förhållande till det "felfria" namnet. "har i år för" befanns vara neutrala och fick bara min egen signatur, medan ordet "begångit" återigen blev öst-väst. Men beträffande det sammansatta ordet "barnamord" var det kanske egendomligast. Detta ord "delade" nämligen pendeln på, så att barn blev vänstersväng (barnet visade sig ha moderns pendelutslag och var en flicka), medan "mord" blev låghetens öst-väst. "Lidit dödsstraffet" gav även öst-väst, ordet "På" befanns neutralt och

Homeopati

Graphites

(Blyerts)

Medlets egentliga verkningsfär är huden. Medel mot våta, klibbiga utslag, eksem och sprickor. Förstorade lymfkörtlar. Skarpa avsöndringar. Symptom: sorgsenhet, tjockslemmiga avföringar. Våta, skorviga utslag. Den sjuke är frusen, alltid kall och har lätt att bli förkyld; mycket ömtålig för drag. Får lätt katarr i ögonen, öronen och näsan.

Sinnet: Bedrövad och modfälld, gråter ofta i sy. av musik.

Huvudet: Smärtor som om huvudet vore domnat. Bränningar på hjässan och klåda i huvudet. Vätskande utslag, men ingen svett. Håravfall.

Ögonen: Ögonlocken röda, svullna, spruckna; även yttre ögonvinkeln. Avsöndring av slem som torkar i ögonfransarna. Eksem på ögonlocken.

Öronen: Eksem i yttre hörselgången med avsöndring av tunn, vattnig och illaluktande vätska. Utslag bakom öronen med fuktiga fläckar och sår. Hörseln nedsatt men den sjuke hör bättre i buller, exempelvis i en verkstad.

Andningsorganen: Illaluktande andedräkt. Kronisk heshet och heshet av ansträngning av röstorganen såsom hos talare och sångare.

Magen: Magkramp eller brännande, sammandragande koliksmärtor i magen som lindras av att äta och av varma drycker. Motvilja mot fläsk, kokt och saltad mat liksom mot sötsaker som framkallar kvaljningar. Gasbildning och illaluktande uppstötningar. Diarré, avföringen innehåller osmält föda. Tarmtröghet och förstoppning. Ändtarmssprickor.

Kvinnliga könsorganen: Underlivskatarr med ymnig flytning. Menstruationen föresenad.

Huden: Hudutslag som avsöndrar en vattnig, klibbig, genomskinlig vätska. Avsöndringen kan

"ofrälseplatsen" öst-väst. "Den 24 sisl. juli" var neutralt, med blott mitt utslag.

Givetvis måste man här även ta hänsyn till nedtecknarens strålning, men ovanstående officiella notis tycktes mig helt fri från sådan.

Vad pendeln sade tolkade jag sålunda:

Den dödas namn lever ännu, och står skrivet "långt bort", men de 26 åren äro förspillda. Barnet får inte glömmas för den onda gärningens skull, utan står även det uppskrivet i "sin kolumn". Vad beträffar gärningen, döds-sättet, och platsen, är ju utslaget ganska självklart — låghetens. Dagen — den 26 juli — var given ovanifrån och neutral, så även året. Trots att hon officiellt var en mörderska visar pendeln efter hennes utslag det "andliga tecknet" — lika för henne och barnet. Ett förvånande faktum kan man tycka, och frågar sig varför? Har barnet dött vid födelsen och hon alltså oskyldig fått sona detta brott?

Så långt sign. *A. T.* Hans inlägg och, betr. flickan, äro ju intressanta och hans något poetiska slutledning betr. henne ger något att tänka på. Bl. a. bävar man inför tanken att någon barnaföderska, som visserligen fött sitt barn i löndom och därför ej vågat framträda i tid, kan ha blivit dödsdömd, trots att hon inte begått något brott, därför att barnet varit dött redan vid framfödandet.

Jag blir tacksam för mer brev från våra läsare.

Harry Blom

Profetia och astrologisk prognos

Vid den internationella astrologikongressen i Strassburg 1956 höll den kände astrologiske forskaren, undervisningsrådet dr Walter Koch ett uppmärksammat föredrag med ovanstående titel. Vi ger här ett sammandrag av det viktiga innehållet i föredraget.

Huvudinnehållet i religionen är tron på en högre makt. Denna tro förde redan i äldsta tider fram till övertygelsen att människans öde bestämdes av försynen, ödet, gudarna, eller vad man nu gav för namn åt denna högsta makt. Eftersom ödet alltså ansågs förutbestämt uppkom överallt den gängse övertygelsen, att det skulle vara möjligt att genom speciella metoder och medel lyfta på framtidens slöja. Oraklet, prästen, spåmannen var denna mantiks mästare. I 3:e och 4:e århundradet f.Kr. hade redan i Medelhavsområdet utbildats en orientalistiskt grundad astrologi som sysslade med förutsägelser, både för staten och för den enskilde. Kristendomen inskränkte i allmänhet allt detta till att erkänna endast Sibyllan och de bibliska profeterna. Undantag fanns dock: Tomas ab Aquino och Melankton erkände också astrologien som en möjlighet att utforska framtiden, och med dem instämde flera påvar och andra lärde.

E. Osty anser att varje människa i sitt undermedvetna vet om sin egen framtid. Den parapsykiska forskningen under senare tid har också givit talrika ofrånkomliga bevis på förutsägelser, profetians, verklighet. Erkända forskare som professor Bozzano och Charles Richet har påvisat detta överraskande faktum.

Detta betyder dock ej att framtiden skulle vara bestämd i alla sina detaljer, även om världen styrs av lagarna om orsak och verkan. Vore det så hade ju en profetia ingen mening eftersom det ändå skulle vara omöjligt att t. ex. undvika en olycka.

Det finns en rad "rationella profetiska metoder" som t. ex. väderleksförutsägelser, konjunkturantaganden, medicinska prognoser etc. men de är ej profetia i egentlig mening. Profetian hör egentligen hemma i en icke-determinerad värld, alltså i en tillvaro där ingenting är slutgiltigt bestämt, utan där ett skeende kan ändras. Världsalltet är fullt av strålning, kraft- och förnimmelsevågor som utsändes av en mängd olika kraftcentraler, även människan. Där finns samverkan och motverkan mellan

också vara tjock, honungsliknande, illaluktande, med klåda. Utslaget kan uppträda på många olika ställen på kroppen men framförallt på huvudet och bakom öronen. Huden kan också vara torr, skrovlig, med sprickor men utan benägenhet för svettning. Klåda som förvärras i hetta och sängvärme. Bölder, i synnerhet i armhålorna. Illaluktande svettning (fotsvett). Fingernaglarna tjocka, spruckna, missformade. Små, öppna, smärtsamma, lätt blödande sår-sprickor (fingrar, läppar, bröstvårtor, anus etc.) är mycket karaktäristiskt för medlet.

Dosering: Graphites används i alla potenser. Vid magbesvär och förstoppning D 6 eller D 12, 8 piller 3 gånger dagligen. Vid hudbesvär och utslag kan det vara lämpligt att börja med D 200, 1 struken tesked piller 1 gång dagligen i 3 dagar, sedan uppehåll i 4 dagar, varefter ny omgång tas. Medlets verkningstid är lång.

dessa krafter. Vissa av dem kan vi endast märka på ett översinnligt sätt, t. ex. genom klärvoyans.

Den moderna form av astrologi som sysslar med framtidsprognos försöker att fatta människan som ett litet universum byggt i det stora universum och ser dessa två som beroende av varandra, fastän denna moderna astrologi samtidigt erkänner att arv och omvärldsinflytande och människans egen vilja utgör faktorer som ej får utelämnas då man skall försöka tolka framtiden. Detta samband mellan människa och universum grundar sig, enligt detta sätt att se, på vad den store psykologen C. G. Jung kallat den synkronistiska principen, som är motsats till kausalprincipen. (kausal = orsak). Den synkronistiska principens väsen framgår ur följande resonemang: När klockan slår 12 börjar middagsrasten, men inte därför att visaren på urtavlan pekar på 12. Middagsrasten och visarens ställning på klockan är samstämmiga men det finns ändå inte något inre samband mellan dem. Lika litet är stjärnornas ställning, som ligger till grund för horoskopet, orsak till en människas öde och karaktär. Men det finns bakom stjärnornas ställning och människans karaktär och öde ett väsen som uttrycker sig samtidigt i båda. För C. G. Jung och de psykologiskt skolade astrologerna är astrologiens grundhypotes den att detta som man kallar planeter och zodiak är förankrat i människans egen själ. Planeterna är i verkligheten symboler för själens och undermedvetandets innehåll som varje människa bär med sig från födelsen. Stjärnhimlen är en symbol för det kollektiva omedvetna. Jung säger också att man med stor sannolikhet alltid kan vänta sig att en människas ögonblickliga situation samtidigt motsvaras av en viss bestämd astrologisk konstellation. Varje levande varelse är en form av sinnrikt lagrad energi i olika kraftfältsfärer. De där lagrade krafterna har en tendens att förverkliga sig efter ett bestämt mönster som åskådliggöres i kosmogrammet, det individuella horoskopets, planetställningar och kraftlinjer (aspekter).

Hos varje nyfödd är grundvalarna för hans natur och öde i första hand bestämda av de allmänna naturlagarna, de biologiska betingelserna, landskap och klimat, hembygd etc. som man sammanfattande kan kalla "geokosmos". Men till detta kommer dessutom härkomst och arvs massa, uppfostran och omgivning, utbildning och socialgrupp, yrke, tidsanda etc. Om allt detta ger kosmogrammet ingen kunskap, lika litet som om ras, kön eller art. Kosmogrammet kan alltså inte säga något om huruvida den kosmogrammet gäller är människa, djur eller växt. Det visar endast hur detta väsen som det gäller har inordnat sig i det stora kosmiska sammanhanget, det stora systemet. Det visar alltså temperament, konstitution, böjelser och begåvning, utvecklingsmöjligheter, omedvetet sätt att reagera på utifrån kommande retningar, impulser, men framförallt den individuella karaktären med dess egendomligheter och motsägelser, väsensart, livstenden-
ser o. s. v.

Har man allt detta i minne förstår man vad en astrologisk prognos i verkligheten kan ge. Den är inte spådom, den är inte heller rationell förutsägelse som en väderleksrapport eller en medicinsk prognos och ej heller är den intuitivt grundad profetia. Den är en konst att tyda symboliken hos motsvarigheter genom att den jämför kosmiska företeelser och jordiska händelser.

Anteckningar från en mötesplats

Med höstens bokflod kom en bok med ett mycket ovanligt innehåll, en bok som ger glimtar av en ljus och underbar öververklighet. Det är Puck Beers "Anteckningar från en mötesplats".

Mötesplatsen är en parapsykologisk studie-cirkel, och boken utgörs av mötesprotokollen, dvs av budskap från "andra sidan", som Puck Beer under stark inspiration talat in på band. Författarinnan är medial i den meningen att hon har förmågan att bli inspirerad, illuminerad, att så att säga få personligheten förstärkt från andra sidan.

Cirkelns ledare på det andliga planet kallas av medlemmarna för Johannes, emedan han är kärleksfull och mild. Men också andra budbärare talar till dem: Soldaten, Trädflickan, Sjömansgossen. De är allesammans sköna, poetiska gestalter.

Innan själva kontakten upprättas, förbereder man sig noga med bön. Deltagarna är angelägna att viga arbetet åt rätt håll. Cirkeln är också avgjort kristocentrisk. Och man behöver inte läsa många sidor i boken förrän man förnimmer dess höga klara rymd. Man får en stark förnimmelse av en levande och ljus verklighet långt bortom allt, som kan intellektuellt beskrivas och förklaras.

"Redan er tanke är ett begränsande mått", säger Johannes på ett ställe i boken, "och det måste vara så. Detta är måttens tillvaro och tyngdens tillvaro och den ingränsade tidens tillvaro." Och ändå: "Har er begäran efter himmelska ting den rätta glöden, så blir strömmen mellan förrådsrummet och måttet utan avbrott. — Det blir en kanal av kraft. Det är så jag försöker förklara hur ni i er begränsning ska kunna ta emot gränslösa ting och låta dessa strömma ner över jorden."

På ett annat ställe heter det: "Kristen närmar sig." (Det sägs inte att han kommer tillbaka till jorden men att han *närmar sig*.) "Tro inte på mörkret! Det finns för att stegra ljuset. Hela mörkrets gåta kan jag inte tala om. — Men låt er inte tyngas av detta som inte är — en verklighet i sig. Det är ett medel. Verklighet i sig, det är kärlek och ljus."

Puck Beer har fått klara order om att budskapen ska ut i tryck just nu. De utgör delar i en större plan och kan drabba andra med stor glädje, så att ljuset kan spridas i allt vidare ringar.

Kanske kommer boken lägligt också efter mänskliga mått. Intresset för den osynliga verkligheten tycks ju hålla på att vakna på nytt här i Sverige. Vi behöver bara påminna om Svenska Dagbladets serie om "Den utforskade människan". I den intervju med professor Harald Schjelderup, Oslo, som inledde serien, förklarade denne: "Något i vår världsuppfattning befinner sig i stöpsleven, och det är inte otänkbart att utvecklingen kommer att närma vetenskap och religion till varandra." Han noterade också det påtagliga intresset runt om i världen för mystik i olika former och det faktum att ESP-forskningen visar, att människan kan uppfatta intryck från källor som inte har någon känd fysisk förbindelse med hjärnan via sinnen, ja, inte ens behöver existera i den fysiska världen.

När allt kommer omkring kanske det som vi i vår tredimensionella värld kallar "verklighet" och som baserar sig på våra fem sinnen, bara är en liten del av den stora *Verklig-*

O. A.

Klärvoajant och sierska

"Sensationslystnad och nyfikenhet är inget legitimationskort till den andliga världen ... endast ödmjukhet och tacksamhet."

Med dessa ord inleder den dansk-svenska författarinnan Charlotte Leopold von Arenstorff det första kapitlet i sin nyutkomna bok "Manna från himlen", i vilken hon ger några glimtar från sina mediala kontakter med den värld som sträcker sig bortanför sinnelivets gränser.

Dessa ord kan gott gälla som motto för den ton och grundstämning vari hela denna bok är skriven och den milda försynta levnadsvisdom som genomströmmar snart sagt varje kapitel.

Det är faktiskt en ganska ovanlig, ja originell bok inom den för varje år allt ymnigare och mera vildvuxna men också alltför ofta slästrukna och sig själv uppreparande ockulta litteraturfloran. Det är också en mycket charmmande bok ...

Lågmält berättande men ändå med klarhet och pregnans och med en tillsats av underfundig smittande humor låter hon i snabba ögonblicksbilder ett antal händelser passera revy, där skeendet mestadels försiggår i gränslandet mellan denna värld och den osynliga nästa ...

Eller kanske rättare uttryckt: i en handfast konkret vardagsverklighet, berättat på ett friskt och levande nutidsspråk, slås plötsligt en bakdörr till den hinsides världen opp, atmosfären förändras, förtätas — och de hänsovnas andar träder in på scenen ...

Ibland till synes helt omotiverat, överraskande, men därför aldrig planlöst eller meningslöst. Det finns alltid en bestämd avsikt bakom — en tröst att ge, ett angeläget budskap att framföra, ett förklarande ljus att kasta över vissa händelser ...

Känslan av drömsk överklighet mitt i det materiellt påträngande och överflödande förstärks av att de flesta händelserna utspelas mitt i det välbekanta, brusande och bullrande, verklighetsnära Stor-Stockholm ...

Här skymtar som hastigast en av 60-talets mest uppseendeväckande och omskrivna mordaffärer, där den ruskiga handlingen begicks i själva hjärtat av huvudstaden, och där författarinnan, som tillfälligt råkat komma in i händelsernas periferi, hade en märklig klärvoajant upplevelse.

För SEKLETs läsare och prenumeranter kan det kanske särskilt intressera att ta del av några andra klärvoajanta episoder, där tidskriftens sedan starten flitiga medarbetare nyligen bortgångna kyrkoherden Viktor Vallberg och dess redaktör och ansvariga utgivare Harry Blom spelar huvudrollerna.

Författarinnan besitter också i rikt mått förutsägelens gåva, vilket hon ger många intressanta och belysande exempel på.

De flesta av bokens berättelser är korta, koncisa och mycket lättlästa, därtill spännande ... och genomvädda av spiritualistisk livstro. Sina åsikter och sin övertygelse — base-

heten. Gång på gång under tidernas lopp har vi fått påminnelser härom genom mystiker av olika slag. En sådan "påminnelse" är också Puck Beers vackra bok med dess ljusa och underbart inspirerande budskap.

Gulli Bergvall

Av Puck Beer, vinjetter av Hans Fagerström, Rundqvists Bokförlag, Göteborg. Pris 15:—,

rade på ett helt livs parapsykologiska studier och erfarenheter — sticker författarinnan ingalunda under stol med, men hon framför dem alltid mjukt och vänligt, utan påstridighet.

Överhuvudtaget fälls inga hårda domar i boken — varken över levande eller sk döda. För livets barfotabarn — de på olika sätt vanlottade och missanpassade, eller förolyckade (och detta bör naturligtvis utsträckas att gälla även den andliga världens invånare) — hyser hon den moderliga kvinnans ömhet och varma medkänsla.

Känslornas äkthet och den djupa förankringen i kristen tro är i detta fall inte att ta miste på. Inga högtidliga tirader, inga falskt skorrande brösttoner, inga självbespeglade moralpredikningar, inget amatörmässigt djuppsykologiserande. Det hon säger känns enkelt och riktigt och därför djupt förtroendeingivande.

Några automatiskt skrivna dikter finns också med. Särskilt fäste sig en med titeln "Hungriga kvinnor" i minnet.

Kort sagt: det är en mycket intressant och mycket sympatiskt bok. Det finns inga godtagbara skäl varför den inte skulle på det varmaste rekommenderas.

Ett litet påpekande till förlaget vill vi dock göra: Boken saknar tryckår.

Henrik Nilsson

Charlotte Leopold von Arenstorff: *Manna från himlen*.

Nordstahl & Backstroem Förlag AB. Pris 18:— exkl. moms.

Glädjen såsom hälsokälla, nöjet såsom hälsoförödare

Den sanna glädjen är en mäktig hälsokälla, liksom å andra sidan den bittra sorgen är en undergrävare av hälsan. Om förutsättningen för den sanna glädjen sjunga vi i en av våra psalmer (320:1):

"Glädje utan Gud ej finnes,
Utan Gud ej finnes frid.
Tom den lycka är, som vinnes,
Om vi glömma Gud därvid."

Nöjet har i vår tid oftast blivit ett nöje utan glädje, vilket alltid är fallet med sinnlighetens nöje. De nöjen som kräva nattvak, kroppslig och själslig överansträngning, äro hälsoförödare, och sådana äro nutidens typiska nöjen. Det finns ävens ytligt nöjesliv, som inte direkt skadar kroppens funktioner, men som förtyligast själslivet. Skall man behöva anföra exempel? Det ser ut som om från vissa håll nöjeslivet i dess olika former liksom även lektyren m. m. ledades med systematisk beräkning att förtyliga och moraliskt, religiöst och intellektuellt nedsätta det växande släktets omdömesförmåga. Man kan härvid tänka på den överdrivna reklamen för sportväsendet, veckopressen, romanlitteraturen, danshusen, jazzmusiken, särskilt i dess vedervärdiga amerikanska form. Det är svåra sjukdomstecken, så mycket svårare som samhällskroppen och folksjälen inte ha makt till väsentlig reaktion; trots allt vårt skolväsende, trots alla restriktioner på en mängd områden, trots allt hälsoprat i radio och trots allt religiöst talande. Vårt folk företer bilden av ett förslavat folk, som inte är mäktigt att bryta sina bojor, ja, som så till den grad håller på att vänsa sig vid slaveriet, att det finner detta såsom något normalt. Förestår ett ännu hårdare slaveri?

Viktor Vallberg

Örtagubbens spalt

Kalmus

(*Acorus calamus*)

Kalmus är inhemsk i Ostindien och har därifrån mycket långsamt utbredd sig västerut. Först långt e.Kr. hann den till Arabien där man på grund av rotens bittra och aromatiska smak började nyttja den som magmedel, och först år 1547 kom den till Europa. Kejsar Ferdinands livläkare fick då från det turkiska hovet i Konstantinopel en kalmusplanta som gåva. Han planterade den i kejsarinnans trädgård i Wien, och därifrån skickades avläggare till furstarnas trädgårdar, varifrån örten kom till adelsmännens, klostrens och allmogens örtagårdar. På 1700-talet började den uppträda som förvildad kulturflyktning i Norden.

Kalmus är en meterhög, flerårig växt som förekommer i diken och längs stränder så långt upp som till Värmland och Dalarna.

Som nämndes använde de arabiska läkarna kalmusroten som magmedel och roten har i den europeiska folkmedicinen fortfarande användning som medel mot matsmältningsbesvär. På 1600-talet blev den officiellt läkemedel med användning mot maglidanden, särskilt kronisk magkatarr och är ännu intagen i många länders farmakopéer i form av torkad rot, tinktur, extrakt och olja. I Sverige var kalmusroten officiell till 1946. Med sitt innehåll av eterisk olja, bitterämne och kolin hör den till de aromatiska bittermedlen med aptit- och matsmältningsbefordrande verkan.

Som sådant medel brukas den i stor utsträckning i Frankrike och England i form av kanderad kalmus, och här får intresserade husmodrar receptet: Rotstockar insamlas antingen under våren före bladutvecklingen eller under senhösten, befrias från bladresten och skäres i ungefär 10 cm långa bitar, som torkas i skugga. Därefter skalas rotbitarna och kokas så länge, tills de lätt kan genomstickas med en gaffel, varefter de får ligga 24 timmar i kallt vatten. De upptages nu och får avrinna samt väges. Till varje kilo rötter beräknas ett kilo socker. Den nödiga mängden socker får smälta i en emaljerad gryta i lämplig mängd vatten, får ett uppkok och avskummas flitigt med en sked, varefter rötterna ilägges och alltsammans får koka ett par minuter. Därefter ställs rotbitarna i tillräckligt höga glasburkar och när saften blivit ljum, hålles den över dem. Andra dagen avhålls saften, inkokas till tunn sirapskonsistens och hålles åter över rotbitarna. Tredje dagen upprepas förfarandet, men nu får sirapen koka tills den blir tjock, varefter den hålls över rotbitarna och glasburken överbindes med vanligt salicylsyrepapper.

Vidare har man inom folkmedicinen av de torkade rötterna berett ett pulver som tillsättes maten, 4—5 gram per dag, eller också kokas te på de sönderskurna rötterna. Ur roten pressad olja anses verka klarnande på hjärnan och användes därför vid minnessvaghet och melankoli samt som stimulerande medel för könsdriften.

Andra användningsområden som örten haft är: medel mot syra- och gasbildning, vid gallbesvär och reumatism och som tillsats i stärkande bad, vid hjärklappning och som allmänt stärkande medel.

Kalmusroten ingår även som beståndsdel i flera finare likörer, t. ex. benediktin och chartreuse.

Jean Burton
Andarnas vän
Daniel Home
ETT MEDIUMS
LEVNADSHISTORIA

Daniel Home var ett av de mest framstående medier för fysiska manifestationer som är känt i modern tid. Hans tid inföll under den senare hälften av 1800-talet. Då blev han ryktbar som ett enastående medium för parapsykiska eller/ock spiritua-listiska fenomen över hela Europa och Amerika, där furstar tävlade om att få se honom. Burton skildrar hans liv och gärning på ett medryckande sätt. Det är en fängslande läsning.

299 sid, stort format, 10:—
Moms och porto tillkommer.

Litteraturförlaget

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Pilgrim till Helios

— Vad är det vackraste ordet i vårt språk —
hjärtebarn?

— Ja, det är väl längtan, själva ordet rymmer så mycket. Mer än i andra länders språk?

Och uttrycket längtan förstärks i en mening som "Pilgrim till Helios". Det är också titeln på en samling meditationer och parabler av Frithjof Hallman. Den boken är en gård av längtan. "Vår längtan förde till nya mål" heter det och ofta möter vi bilder om att det som är i ljuset har fötts ur mörkret.

I speglingen Narcissos samlas några tankar om massmänniskan och några mänskliga särdrag. Något mycket hoppfullt om "den gode". Djupt i sitt hjärta har han en kraft av ett högre ursprung, den kraften är skapad av gudarna. Outsinnligt strömmar den ut över världen, den "renar oss så som Apollons källa vid foten av den heliga Parnassen".

Läsaren möts av några aktuella frågeställningar om friheten. Fragmentariskt berättas om situationer (tydligt ur författarens egna upplevelser) som man inte kan förbigå utan att bli rörd.

Och läsaren kan ställa sig inför frågor som här i korthet skall antydast:

— Nu bör vi vara internationella, vi bör tänka "globalt" säger de förnumstige.

Skulle då det internationella tänkandet med avsikt till fred och förståelse mellan folken vara något vi utan vidare kan trola fram ur blusärmen och säga:

— Se vad vi kan?

Kommando i de förnumstiges riktning kan leda fram till något motsatt vad de säger sig avse: Förståelse nationer emellan och mellan olika raser. Vanlig enkel lojalitet går inte att kommendera fram.

Här kommer nu en resenär och en vallfärdare som är intimt sammanknippad med den europeiska kulturkretsen — från Islands jöklar till Ungerns pusta. Vi möter minnen och bilder från kulturens Europa. Kan vi känna oss närmre drömmaren från Seinen eller Friedrich Nietzsches Sils Maria? Ser vi klarare motsatser — mellan Apollon och Dionysos, erynierna?
H. R.

Frithjof Hallman: Pilgrim till Helios. Litteraturförlaget. 104 sidor. Pris 18:—.

Att vara stigfinnare

"Stigfinnare" tycker jag vara trevligare ord i det sammanhang, som jag nu använder det, än att säga "Orienterare". Här är nämligen inte fråga om någon vanlig idrottslig bragd, utan det är fråga om att leta sig från på en väg, som beträdes med helt andra organ än de lekamliga. — Världens främste psykolog har visat oss, att det finns bara två slags vägar att välja, nämligen den andliga mödans väg eller slöhetens och bekvämlighetens. De leda till olika mål. Vi ha rätt att tillämpa denna syn på världen och människorna på alla livets områden. Vi studera t. ex. historia — vi kunna arbeta oss igenom dess vägar med inlevelse, tankemöda, bedömning med etiska krav (såsom t. ex. Englands historiker McAuley och Geijer) eller vi betrakta historien såsom prickarna i ett tämningspel, där vi endast äro åskådare till slumpens utslag. Eller vi möta frågan om livsföringen, vi kunna gå den likgiltigt förbi och själva bara följa med vanan, eller vi börja tänka själva och bana oss fram genom besvärligheter. Eller det gäller politiken. Eller — ja, något annat vad som helst, antingen "det minsta motståndets väg" eller sanningens, ärlighetens, uppostringens, kärlekens väg. Den senare är den besvärliga, men den ger till slut en härlig lön. Den andra, bekvämligheternas, självskhetens väg, den synes lockande, men slutet är virrighet och en personlig desorientering. Männe inte släktets ledare och hela den ledda mängden ha förrirrat sig bort på fördärvets breda väg? Och många är det som gå på den.

Det här skulle egentligen vara inledning till avhandlingen om en hel bok, som har så rikt innehåll, att den behövde ha en så vidsträckt diskussion. Men jag vill hänvisa läsaren till fortsättning i boken själv. Dess titel är:

Tankar och synpunkter i några av tidens frågor

Författaren bär ett känt historiskt namn. Det är hjältenamnet *Magnus Stenbock*. Ättlingen i jag vet inte vilket led har inte vansläktats. Enligt genelogisk beräkning, så kan den historiska personen vara farfar i tredje digniteten, d. v. s. farfars farfars farfar.

Vad bokens innehåll beträffar, så anger titeln en del, men bara en del. Den anger inte hur saken behandlats, stigfinnarvägarna. Den anger inte heller bokens estetiska värde. Med några få ord vill jag söka visa bokens natur. Den förutsätter ett oerhört gediget och självständigt tänkande hos författaren, en personlig uppostring av både krafter, ekonomi och antagligen mera intima offer. Den ger ett bildmaterial från kärnpunkter i olika trakter av vårt land samt svenska människotyper. Jag vet inte, om det är en rekommendation för boken, om jag säger att den bär en svensk prägel. Men den duger likaväl för ädling som för demokrat och fribytare. Priset är så billigt, att det erfordras en stor framgång för att återfå kostnaderna. 19:75 låter dyrt, särskilt för oss äldre, som ha så svårt att följa med i utförsbackarna och naturligtvis ännu mer, skulle jag tro, om det någon gång skulle gälla uppförsbacker. Det må ursäktas oss, om så är. Men den, som själv vill bli stigfinnare, kan jag tillråda att förse sig med denna bok och låta den följa med i de lediga stunderna som en ledsagare, trevlig kamrat och vägvisare. Den ger oss mycket att tänka på.
V. Vallberg

Musik, sång och färger såsom hälsomedel

Glada och goda människor älska sång, musik och färger, men icke vilka sånger, vilken färg och vilken musik som helst. Liksom en person vid sunda sinnen känner skillnad på en kvav och förpestad, osund vind, så känner också en natursund människa skillnad på en frisk, hälsoförande musik, sång eller färgstämning och en förpestande, själssjuk, livsförödande konst, vare sig för öga eller öra.

Människor, som icke alls ha sinne för någon slags konst, äro förkrumpte själar, "böse Menschen haben keine Lieder" (dåliga människor ha inga sånger), säger ett tyskt ordspråk. Dör den nationella sången, folkvisan, natursången, den religiösa sången, då är detta tecken på en självförgiftning i själen eller en förpestning genom en andlig farsot som importerats.

Var och en har väl sina älsklingsfärger. Dessa äro i allmänhet hälsomedel för just den själen, giva det sinnet jämnvikt. Dock bör man observera att olika färger ha sin speciella verkan. Rött och gult äro väckande, retande färger, sinnevärldens färger, isynnerhet i deras mörkare nyanser; klar rosa och ljus kadmium hänvisa till en högre färgoktav, som vi dock icke kunna iakttaga med våra yttre sinnen. Blått och lila äro vilans och avspänningens färger. Grönt liksom även gult äro tankens, förståndets färger.

Färger och toner ha sina motsvarigheter. Färgcentrum och toncentrum i stora hjärnan äro nära förbundna med varandra (det förra ligger över ögats mitt, det senare över tinningens ytersida). De kunna hos somliga människor, åtminstone tillfälligtvis, sammanflyta, så att en färg även ger sig tillkänna som en ton eller en ton ger intryck av en viss färg.

Konsten bör alltid syfta till något skönt, även om den framställer något i sig självt fult. De kristne framför lejonen är ingen vacker syn, men konstnären har gjort tavlan skön genom trosmodet hos martyrerna och den änglaskara som är beredd att mottaga dem. Frödings dikter ha ofta inga vackra motiv, men i diktens form och ljud samt även i dess bakgrund skymta vanligen skönhet och längtan till något bättre t. o. m. där realiteten är i sig självt fult och skamligt, varför intrycket ej allmänt kan verka förråande. Så kan det även vara med Gluntarna och en och annan av Bellmans sånger, vilka dock i allmänhet ha varit till men och skada. Rena fyllsänger böra uteslutas. Hur fint uttrycker inte Fröding den olyckliga själens längtan efter hugsvalelse i dikten "Ingalill" eller Topelius i Karin Månsdotters vaggvisa för kung Erik eller hur har inte Tegnér erfarit diktens inspiration, då han utbrister "en gudom fattar mig, det bor en gud i sången"!

Viktor Vallberg

Texterna på några ställen i tidningen är skrivna med tanke på att den skulle komma våra läsare tillhanda den 1 april. Förseningar å tryckeriet, bl. a. till följd av helgerna och dessutom lite influensa som Red. råkade ut för satte P för den planen. När detta nr kommer borde det vara nr 3. Vi skall ta skadan igen under hösten och försöka hinna ifatt.

Red.

Modern materialism

Den sedan lång tid tillbaka förhärskande och utvecklingsbestämmande materialistiska uppfattningen av livet: som ett enbart slumpens verk, som en häpnadsväckande konstruktion av kolväten och aminosyror, en slags makrokosmisk *perpetuum mobile* — fast utan konstruktör, utan övervakare, utan mening och mål; vars vetenskapliga förespråkare i enlighet därmed anser sig ha rättighet att hur mycket och hur långt som helst experimentera med och när-gånget fingra på alla dess invecklade företeelser — utan hänsyn till konsekvenserna (det gäller ju att avslöja *naturen* — innan man *överträffar* den!); som tror sig kunna bemästra och överlista naturens många olikartade men finstämt samverkande funktioner genom alltmera utstuderat "rationellt" *tekniskt* förfarande — utan att dock påverka det biologiska samspillet i övrigt; som ständigt förväxlar det möjliga med det tillhöriga, kunskap med vishet, makt med rätt, som knappast längre håller någonting för heligt eller okränkbart; som under de imponerande parhästarna *nyttans* och *nödvändighetens* prunkande täckmantlar och under de mest befängda och ansvarslösa förespeglningar om ett mänsklighetens framtida jordiska lyckorike (i den vivisektoriska och giftlaborerande forskningens hägn!) begär den ena grova förbrytelsen efter den andra mot våra biologiska medvarelser inom djurriket — ja, mot hela den biologiska skapelsen; denna minst sagt uppblåsta och hänsynslöst egoistiska inställning till såväl människan själv som den undersköna värld hon bebor — och vars tillgångar hon är satt att förvalta — kan inte gärna leda till annat än ytterligare inbilskhet och övertro, cynism och normlöshet, råhet och känsloförflackning, i en allt hastigare och ödesdigrare *circulus vitiosus*, till en abnormt stegrad självöverskattning och självförgudning men därmed också blindhet och okunnighet för det enkla men likväl i alla avseenden mera än väl belagda faktum: att människan utgör en förhållandevis liten och obetydlig men ändå djupt ansvarig och meningsfylld del i ett ofattbart stort och alltomfattande kosmiskt sammanhang, vars för alltid givna och gällande — och klart anvisade och avgränsade — lagar hon inte utan de allvarligaste konsekvenser för sig själv och sin omgivning kan åsidosätta eller bryta.

•

Därför måste också den moderna, materialistiskt inriktade forskningen — och dess många beskäftiga proselyter och uttolkare,¹⁾ inte minst inom dagspress, radio och TV — konstruera fram ständigt nya, mer eller mindre spetsfunda och förljugna motiveringar för att kunna fullfölja sina syften, för att försvara sina allt vidlyftigare experiment med jordklotets liv och

1) *Beträffande proselyter och uttolkare:* det gäller ju att vara *radikal* och *tidsenlig* till varje pris, att *följa med* i tidens stora och betydelsefulla *strömningar*, att visa *förståelse* för alla omskrivna, utkolporterade vansinnigheter, att tjuta med de rätta ulvarna: så att man inte blir misstänkt eller rent av beskydd för att hysa *fördomar*, att vara *reaktionär* — det stora modeordet just nu bland alla de otaliga små livsförfalskarna, bakom vilket man gömmer sin feghet och osjälvständighet, sina orena motiv eller bedriver krypskytte, smusslar med korten, vänder svart till vitt...

materia; för att överhuvudtaget kunna sätta sig över de etiska-moraliska — och även fysiologiska-biologiska — lagar som åtminstone *borde* vara självklart vägledande och normgivande för allt mänskligt tänkande och handlande.

Därmed har jesuiternas gamla valspråk att "ändamålet helgar medlen" åter kommit till heders och upphöjts till rang och värdighet av det 20:de århundradets vetenskapliga moral-kodex...

Men ju mera de renodlat materialistiska livsvärderingarna tar överhand, desto svårare får människan att skilja mellan vad som är gott och ont — mellan äkta och falskt, mellan sant och osant, mellan hederligt och ohederligt... Det abstrakta teoretiska resonerandet premieras på bekostnad av det sunda och praktiska "bondföruftet", den sterila och självgoda "klokskapen" räknas förmer än den klarsynta och genomskådande intuitionen. Människan blir så småningom alltmera ett offer för sin egen inställning till livet.

Ty — trots allt snirklande och krumbuktande och alla högstämde krav på "intensifierad forskning för att lösa de tillfälligt upptornade problemen"²⁾ kan människan ändå aldrig löpa ifrån sig själv, sina livsförutsättningar och ansvaret för sina handlingar.

Det blir alltid till slut hon — och hennes eventuella efterkommande — som får stå för följdverkningarna och betala sluträkningen...

För att få bekräftelse på denna tes behöver vi endast kasta en blick omkring oss, utöver världen, för att se hur Västerlandets sk "tekniska revolution" lett mänskligheten — och därmed också det av ungefär samma livsvillkor beroende högre djur- och växtlivet — fram till randen av en avgrund; där de i allt snabbare takt tilltagande jord-, vatten- och luftföroreningarna, ökenbildningarna, grundvattensinandet mm — allt i hägnet av vätebombernas och kärnkraftverkens skuggor — utgör några av de mest påträngande och överhängande hoten...

Där det mänskliga snusföruftet placerar sig självt i förarsätet — medan den naturliga instinkten, liksom det högre andliga tänkandet, på sin höjd får medfölja som passiva passage-rare — går utvecklingen obönhörligt vilse...

Maktberusad, sjungande och skrålande bakom bilratten, högljutt prisande sin egen körskicklighet och allmänna förträfflighet, märker inte den i de ultra-materialistiska tankespåren alltmera nerkördna nutidsmänniskan — hur vägen börjat stupa utför, hur slutningen blivit allt brantare, vanvettsfärden allt vildare...

Om hon inte besinnar sig i tid, förmår inse sin förmåtenhet och erkänna sin otillräcklighet och begränsning, och i fortsättningen ödmjukt sammanlänkar sin utveckling med livets egna skapande, helande och evigt verksamma krafter, kan den färden omöjligt sluta på annat sätt än med — fullbordad katastrof...!

Henrik Nilsson

2) *Dvs:* mera och bättre teknik, effektivare kemiska bekämpningsmedel, verkningsfullare syntetiska mediciner, fast "utan farliga och oberoäknliga biverkningar", och — kanske framför allt, för att kunna förverkliga alla dessa storslådda planer för det mänskliga framtidskridandet — "i den vetenskapliga forskningsens tjänst" allt flera och flera experimentdjur...

Astrid Gillmark

TVA BÖCKER SOM MAN TALAR OM

Jag vet

Författarinnan berättar om sina nästan dagliga kontakter med människor "som gått över", som vill att hon skall förmedla en hälsning till någon efterlevande.

6:te upplagan — 25:e tusendet

Pris 14:75 + moms

Jag ser

I sin andra bok berättar Astrid Gillmark om hur hennes visioner blivit verklighet samt om nya kontakter på det andliga planet.

2:a upplagan — 25:e tusendet

Pris 14:75 + moms

Litteraturförlaget

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

"Vidskepelse" och "Animism"

Från en doktor Dobler citerar jag följande: "Redan romarna lade silvermynt i sina vattenkrukor för att göra vattnet friskare och hållbarare." — Fanns det någon verklighet i detta eller var det ett uttryck för vidskepelse och en falsk folktro? Förutsatt att den strålning, som utgår från silvret, meddelar sig till vattnet, så skulle vattnet undergå en förvandling och meddela verkan av den meddelade strålningen. Således en slags homeopatisk verkan.

Skulle sådan verkan kunna åstadkommas medels ett ämne, så skulle detsamma kunna åstadkommas även medels andra. Jag vill inte göra något påstående, men vi ha här kommit in på ett vidsträckt område, som sedan gammalt och i synnerhet i vår tid kan sammanfattas i två ord "vidskepelse" och "animism".

Jag fortsätter med överförande av strålning till vatten. Vi ha hört talas om "magnetiserat" vatten. Vi ha även hört talas om, kanske även läst i Nya Testamentet, hur människor botades genom kläder med läkekraft (Apg. 19:11—12). Detsamma har skett många gånger sedan dess, men varken den teologiska eller den medicinska vetenskapen ha ansett sig kunna förklara saken och därför har allt sådant blivit inneslutet i de båda nyss nämnda orden, som för vetenskapen inte har någon reell betydelse, eftersom den inte vet någon förklaring.

Vi talade förut om gynnsam påverkan av vatten genom silverföremål, som lagts i det. Sådan påverkan kan ske på olika sätt. Botarna eller "kvacksalvarna", som nu är den officiella yrkestiteln, ha lämnat "magnetiserat" vatten för att bota sjukdom eller häva "trolldom". Det är tron eller den andliga strålkraften hos dessa botare, som "magnetiserar" vattnet. Strängt taget är det inte magnetisering. Det är en personlig strålkraft, av samma natur som den kraft, som kommer till användning vid blodstanning.

Att meddela bestämda strålkrafter till vatten, kunna vi kalla denna kraft för eterisk,

ty den kan inte förklaras som endast materiell kraft. Det materiella medlet är blott en förmedlare. Denna eteriska kraft påverkar människans eteriska natur. Den kan möta i god form, "Vit Magi", eller i skadlig form, "Svart magi". I det gamla "Kabbala" finnas båda formerna. De ha framställts i tvenne olika s. k. "böcker", "Femte" och "Sjätte" "Mosebok". De ha inte det minsta att göra med Moseböcker. Men de krafter, som här komma till användning, äro kända och använda sen forntiden.

Hela naturen genomströmmas av strålningen. Klärvoajanta kunna "se" densamma. — En person hade funnit en liten stenbit i Skåne i närheten av en större meteor, som låg där på ett herregods. Han hade tagit den med sig hem. Jag tog hand om denna sten, lade in den i kuvert och lämnade den till en "sensitiv" kvinna. Hon tog paketet i handen och sade nästan omedelbart: "Det var förfärligt vad det här är varmt och jag ser en ljusstrimma fara genom luften. — Denna sten lade jag i ett kärl av vatten och lät den ligga där över en natt. Personer, som drucko av detta vatten, ett par skedar, blevo sömniga och somnade. En person, som hade en daglig nervvärk och som drack några skedar ett par tre dagar, blev alldeles fri från värken i tre veckor. Sedan kom den igen, men han vågade inte förnya kuren av fruktan att den skulle ha några fördolda farliga biverkningar. — Vid dylikt experiment bör man helst ha destillerat vatten. Men i detta fall använde jag vanligt vattenledningsvatten.

Den naturkraft, som vi här talar om, genomgår all naturen och har iakttagits bland naturfolken sen gamla tider. I denna kraft funno de sina gudar eller gudars yttringar. De kunde finna den i vilka föremål som helst och när de menade sig finna någon förborgad kraft i t. ex. en sten, så kunde de dyrka denna såsom ett föremål med gudomlig kraft. Vi få inte tänka oss, att de i allmänhet dyrkade just detta föremål som en gud, utan såsom ett föremål med levande gudomliga krafter, varför de gävo det sin vördnad. Vi läsa t. ex. huru Jakob hade en sten till huvudgård. Den natten drömde han en underbar dröm om stegen, som var en förbindelse mellan himmel och jord. Denna sten måste således ha varit en förmedlare mellan den jordiska och den andliga världen, Guds änglavärld, så tänkte han. Därför smorde han stenen med olja, såsom brukligt var i dylika fall, där den andra världen uppenbarar sig genom något jordiskt. Och platsen såsom uppenbarelseplats kallade han *Betel*, Guds Hus. Detta namn få vi därför också ofta möta i namn på kristna kyrkor och vi återfinna det i en vacker psalm i vår psalmbok med följande vers:

Vaknad jag reser glad stenen så hård såsom mitt Betel opp, minnet till vård. Natten ju förde mig närmare, Gud till Dig, närmare Dig.

Det är denna kraft, som kan förmedla tankeöverföring mer än det sker bland friska, som erinra sig varandra, eller vid botandet av sjukdomar på psykisk väg, eller när döende meddela sig såsom i en avskedshälsning. Det är denna kraft, som meddelar sig i färger, då dessa utöva sin gynnsamma verkan på människors själsliv. — I alla former av verkligt botande, så är det strålningen eller "den åttonde naturkraften", som är verksam. *Materiell* gynnsam medicinsk verkan kan endast ske genom sådana medel, som motsvara lämplig mat, således genom behövliga grundmedel såsom Järn eller Fosfor eller Vitaminer. — Den eteriska

ÖRTAGUBBENS PRISLISTA

å

Homeopatiska medel

FRAN ASKERSUNDS TEKNISKA FABRIK

Cirkapris med moms.

Potens:	10 ml	20 ml	30 ml	50 ml	100 ml
D 6—30	2: 70	4: 65	5: 70	7: 50	12: 20
D 200	3: 65	5: 40	6: 80	9: 40	13: 45
M—CM	4: 65	7: 80	9: 10	10: 80	16: 10

Arnica Tinktur	100 ml	4:50	Hamamelis salva	50 gr	3:90
	500 ml	15:80			
	1000 ml	26:—			

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

strålningen i läkekonstens tjänst ha vi i de homeopatiska medlen. Då det är tal om magnetisörers verksamhet och egendomligheten i detta botande, säger en läkare Weiss: "Samma art av verkan ha de homeopatiska och de bioke-miska medlen."

Nu ha vi varit inne på häxeriets, vidskepelsens och animismens områden. Den dessa områden är inte som de lärda ofta mena ett område för inbillningar, fördomar, tro på onda andar o. dyl., det är naturkrafter eller rättare en naturkraft med olika yttringar. Om denna finns en rikhaltig litteratur av personer, som studerat densamma. Om "de lärda" ville läsa och undersöka vad där redogöres för, så skulle de inte i sin okunnighet behöva famla i mörkret på detta område och söka att förhålla kunskapens nyckel för människorna.

I en stor vetenskaplig bok skriver bokens författare om sitt eget verk följande ord: "Det här skisserade arbetsområdet har ett så vidsträckt omfång att en enda forskare, även om han ville uteslutande ägna sig åt utforskandet på endast detta område, kan inte hoppas att tillnärmelsevis nå något slut ens under en hel livstid." Vad är det för forskningsområde, som denne forskare avser? Jo, just de områden, som både naturvetenskapen och den teologiska vetenskapen med förakt skjuta ifrån sig med ett par förnedrande fraser: "vidskepelse" och "animism". Citatet är ur "Die achte Naturkraft" av Ludwig Straniak. Liksom Reichenbach har Straniak använt sig av den sensitiva gåvan hos människor samt det främst användbara instrumentet i dessas hand, nämligen pendeln.

V. Vallberg

Örtagubbens prislista

Örtagubbens Vetegroddolja med Lecithin och Pektin, välsmakande 150 ml 11:50
300 ml 20:35
ekonomistorlek 500 ml 27:—

Örtagubbens Tonicum innehåller vitaminer, mineraler, järn och örtextrakter 300 ml 10:—

Örtagubbens Pollen med Regisan 150 tabl 8:70
600 tabl 31:80
1050 tabl 47:60

Örtagubbens Pollen, pris enligt ovan
Örtagubbens Vitlökskapslar 50 st 3:65
100 st 7:—
200 st 12:45

Örtagubbens Slankhetsdrageer 150 st 5:10
Örtagubbens Druvsocker, berikat med naturligt citron 600 gr 6:90
Örtagubbens Hårpantoten 175 tabl 8:70

Örtagubbens Ginsengkapslar 100 st 7:80
Örtagubbens Ansikts- och avsminknings-creme stor burk 3:50

ARYA-LAYA märket för de välkända, rent biologiska hudvårdspreparaten.

Blomstermjölk, rengöringsmedel med djupverkan per fl 6:10

Örtonic upplivar huden och anses gynna blodcirkulationen per fl 9:80

Brännässelschampo per tub 9:35

ARYA-LAYAS cremer understödjer den normala hudfunktionen och ger huden ny elasticitet.

Morots-Creme för normal, ung hud 8:05

Hamamelis-Creme för fet hud 4:40

Azulen-Creme för torr hud 10:65

Biovitamin-Balsam för mogen hud 11:65

Iris Dagcreme för normal och fet hud (utmärkt som puderunderlag)	3:30
Lotus Dagcreme för torr och mogen hud	4:05
Sport Creme	3:15
Hårvatten	10:95
Gurksaftvål per st	3:70
Rosentvål	3:70
Hamamelistvål	3:70
Guldhonung tvål	3:70
Cedern tvål	3:70
Azulen tvål	3:70

A + D Vitaminkapslar (Dr Bradfords)	50 st	3:30
Alginal örttabletter	per ask	5:60
Alldahin liktorn-stift	per st	4:40
vårt-stift	per st	4:40
Alpenkraft , koncentrat av naturliga alpväxter	175 ml	7:10
	350 ml	12:20
A-Vitaminkapslar	50 st	4:75
Anjotin tonicum	400 ml	11:—
Anti-Karies	150 tabl	2:65
	350 tabl	5:85
Arnica Tinktur	100 ml	4:30
	500 ml	15:80
	1000 ml	26:—
Be-Vital innehåller torrjäst, örter och grönsaker	75 tabl	4:20
	300 tabl	12:55
Bantamin	250 tabl	13:35
	50 kapslar	7:80
Biogluvit med B 12	50 tabl	6:50
	200 tabl	21:65
Biostrath elixir	250 ml	20:55
Birchermüesli frukost	1 kg	10:95
Björkelixir (Weleda)	200 ml	7:60
Buerlecithin	250 ml	12:—
	500 ml	21:25
Bulgaran högkoncentrerad renkultur av yoghurtpulver	100 gr	6:50
Bulgurt original bulgarisk yoghurt	200 tabl	20:75
C-Forte	100 tabl	8:60
Cirkulax-pärlor	65 st	5:55
Dentallösning "Radiolit"	75 ml	5:20
Eterna frukost med lecithin	500 gr	5:—
	familjeförpackning	11:80
E-vitamin 10	50 tabl	7:10
E-vitamin 30	50 tabl	14:30
F-vitamin kapslar	50 st	7:25
Femitina tonicum	250 ml	11:—
Finnbärssaft (Weleda)	200 ml	8:60
Fo-Ti-Tieng med malt	110 gr	5:95
Fo-Ti-Tieng utan malt	110 gr	5:95
Friskus håreliexir	fl	10:30
Frisk-Kur kapslar av renaste naturrävara	50 st	6:75
	150 st	16:55
Fünf Kräuter bröstkaramell	1:—	
Ginseng Asiat	fl	14:70
Hagtorn-dragéer "Hagvimist"	100 st	5:90
Hagtorn extrakt (Saulus)	50 ml	6:30
Hagtorn-pärlor "Cirkulin"	180 st	5:50
Hamamelis salva	50 gr	3:90
Hatschi näskapslar		2:90

Joko yoghurt-koncentrat fl å	20 ml	4:35
	50 ml	8:15
	100 ml	13:35
Jon Won hudolja	fl	200 ml 11:80

Jästpreparat

Regisan	150 tabl	4:20
Jästtabletter med vitamin B 12 (Dr Albrechts)	400 tabl	12:30
Medicinal-Oljäst granulat (Dr Bradfords)	250 gr	5:50
Ädeljäst (Dr Ritters)	paket 150 gr	2:85
Äkta Bryggerijäst	200 tabl	3:05
Oljästtabletter (Dr Bradfords)	180 st	3:95

Kieselerde	per pkt	4:20
Kruska Original Waerland	påse å	500 gr 3:35
Kräuter blut-saft	300 ml	13:05
	700 ml	23:05
Lecithin dragéer	200 st	8:80
Lecithin med valeriana	250 st	9:95
Lecithin pulver	100 gr	7:55
Lecithin pärletter	per ask	5:95
Ledins Hälsomål	500 gr	10:—
Ledins örtdroppar universal	per fl	13:—
Lemavit	200 ml	6:20
	400 ml	11:10
Linfrö hela, dubbelt rensat	500 gr	2:05
Linfrö specialkrossat	300 gr	1:35
Linfröolja "Biofin", naturell, oraffinerad, kallpressad	1/3 lit	5:50
	2/3 lit	9:35
Linella	75 tabl	4:20
	150 tabl	7:35
	300 tabl	12:55
Lofotpärlor med A + D vitamin	50 st	3:35
Luvos Heilerde Ultra	160 gr	5:15
	400 gr	8:20
Luvos Heilerde nr 1, något grövre	220 gr	3:90
	500 gr	5:35
	1000 gr	8:20
Luvos Heilerde nr 2 för utvärtes bruk till omslag	1000 gr	6:45
Majsgroddolja , diet- och matolja	1/2 lit	5:65
	1/1 lit	9:70
Maskrosdragéer "Lövenzahn"	180 st	5:70
Melbrosin honung med gelée royale och pollen	burk	28:80
Melrosom	fl	130 ml 6:40
	325 ml	12:—
Melissa pärlor	180 st	5:50
Mjölksyrad kalk	150 tabl	4:—
	150 gr	1:80
	lös vikt	100 gr 1:—
Misteldroppar (von Bargens)		6:20
Misteldroppar (Schwarzvald)	50 ml	6:—
	100 ml	11:50
Misteldragéer , extra starka	150 st	5:05
Montos sammansatta fosfortabletter	300 tabl	9:80
Müsli (Dr Ritters) fullvärdig vitalfrukost	400 gr	4:85
	familjeförp	10:75
Nordsjö havsvatten salva	per tub	5:—
Nordsee Tonicum Emare	stor fl	10:55
Olivolja "Puket"	1/2 lit	7:—
	1/1 lit	12:80

Extrakt av hälsoörter

ÖRTAGUBBENS extrakter å örter innehåller örtens alla verksamma beståndsdelar och är så starkt koncentrerade, att endast några droppar är tillräckligt att ta varje gång.

Det är bekvämare att ta extrakt än att bereda te av örter. Flaskan är försedd med droppropp och är lätt att föra med sig i fickan eller handväskan.

Björk	3:85	Mistel	4:65
Blodrot	7:90	Myrra	7:90
Brännässla	3:85	Ormbunk	4:85
Gurka	4:65	Pepparmynta	4:65
Hagtorn	4:65	Persilja	4:65
Hamamelis	3:85	Ratania	3:85
Havstång	6:35	Rosmarin	4:65
Humle	4:65	Rölleka	6:35
Hästhov	3:85	Rättika	7:80
Johannesört	7:80	Rönn	5:85
Kamomilla	7:90	Taklök	6:35
Kastanj	3:85	Valeriana	7:90
Ljung	4:65	Vallörtsrot	6:35
Malört	7:85	Åkerfräken	3:85
Maskros	3:85	Sov gott (Inneh.	
Mellssa	4:65	4 komponenter)	5:85

Téer

Guldté är drycken för finsmakare, komponerad av noggrant utvalda örter	3:20
Malvadryck har en härlig arom och är rik på naturlig citronsyra	pkt 3:85
Matelex	pkt 4:15
Nyponte (Liptons) varje paket innehåller 6 portionspåsar	pkt 1:10
Plantage-drycken "Klimax-Fink"	5:40
Papaya te	3:70
Pepparmynta "Fixminze", varje paket innehåller 4 portionspåsar	1 pkt 0:90
Schernal-tee	pkt 5:95
Special-tee "Örtte R"	pkt 4:95
R C-Reumatikerdryck innehåller rölleka, tallstrunt och enbär	pkt 4:45
Yerba te	4:15
Örtte (Dr Richters)	1 pkt 4:65
	20 portionspåsar 5:25
	snabbte per brk 5:95
Nattermans téer	per paket 5:30

Nr 5, 7, 8, 9, 10, 11

Nattermans téer finns även som snabbte per tub 5:50

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

LITTERATURFÖRLAGET och ÖRTAGUBBEN har samma adress:

BLOMS ÖRTABOD

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Bankgiro: 56—5472

Postgiro Litteraturförlaget 5 29 99

Örtagubben: 5 83 44

Telefoner: 08/31 04 63 — 32 26 60

Order över 70 kr exp. portofritt.

SEKLET

Redaktör och ansvarig utgivare: HARRY BLOM

Redaktion och Expedition:

Luntmakargatan 90 — 113 51 STOCKHOLM

Tel. 08/32 26 60 — 31 04 63

Utkommer med 6 nr 1969

Pren.avgift 12:—

Postgiro: 23 04 40

Bankgiro: 56 — 5472

Strängnäs Tryckeri AB, Strängnäs 1969

Lantmätare

Herr Carl Olof Holmqvist

Svartingstorp

380 31 LÄCKEBY

Andra upplagan

Oscar Busch

HUR MÄNNISKOÖDEN TVINNAS

Under de två första decennierna av vårt sekel utgavs på vårt förlag en serie böcker signerade **Oscar Busch**. De blevo mycket omtyckta av den läsekrets som kom i kontakt med dem och bidrog säkert i hög grad till den forskning som sedan dess har pågått, och som alltjämt pågår på det parapsykiska och spiritualistiska området.

HUR MÄNNISKOÖDEN TVINNAS handlar om en liten grupp människor som sammanstrålade här i Norden vid brytningen mellan heden- och kristen tid. Den handlar om illdåd och uppoftande kärlek (är inte all kärlek uppoftande?), om poesi och grymhet och om hur de möttes "på andra sidan", där de försonades och beslöt att åter gå ner i materien för att ställa allt rätt igen. Men den visar också hur vi går ner i denna världen "med bindel för ögonen", och hur svårt det är att hitta rätt kurs.

Vare sig man läser boken för att lära något, vilket man otvivelaktigt gör, eller om man enbart läser den som skönlitteratur, får man en god behållning av läsningen.

Wermlands Allehanda skrev på sin tid "...Att skriva om livets och dödens mysterier är ingen lätt sak, än mindre att göra så, att det allvarliga och djupsinniga innehållet även blir för den däri oinvigde fängslande och medryckande, men det kan denne författare göra".

För att kunna erbjuda denna upplaga till ett lågt pris är den utförd i pocketutgåva.

Pris 7:50

William Naylor

Eviga Sanningar

visdom från en högre värld

Under årens lopp har meddelanden från **Silver Birch** regelbundet publicerats i två facktidsskrifter i England.

Sex samlingsvolymerna har utgetts och **Silver Birchs** filosofi har blivit spridd och uppskattad över hela världen.

Pris 11:50

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

AKTUELLA BOKSPALTEN

Nytt

Charlotte Leopold
von Arenstorff

MANNA FRÅN HIMLEN

Återigen en intressant bok, skriven av ett medium om sina egna upplevelser på det spiritualistiska området. Författarinnan är känd i vida kretsar i huvudstaden och uppskattad för sin förmåga att se in i "den andra världen" och ta emot budskap från personer som "gått över" gränsen. Boken har givits ett smakfullt typografiskt utförande.

Pris 18:—

Lika nytt

Puck Beer

ANTECKNINGAR FRÅN EN MÖTESPLATS

Mötesplatsen är en parapsykologisk studiecirkel, och boken utgörs av mötesprotokollen, dvs. av budskap från "andra sidan", som författarinnan under stark inspiration talat in på band.

Pris 15:—

Nästan nytt

Carl-Martin Edsman

MYSTIKER I VÄLLINGBY

Den i **SEKLET** nr 2 1968, tidigare i radioföreläsningar, återgivna berättelsen om en kvinna i Vällingby mystiska upplevelse, har nu blivit en bok. I denna behandlar förf. mystik ur skilda aspekter. Kapitelrubriker: Ur mystikens historia — Röd madonna och kristen mystiker — Mystiker i Vällingby — Människan inför kosmos — Självavandring och drömmar — Kemisk mystik (Meskalin, LSD m.m.) — Religiösa upplevelser i litteraturen.

Pris 11:25

Birger Qvarnström

PARAPSYKOLOGI

Förf. ger en intressant och kunnig översikt av de parapsykiska fenomenen. Boken innehåller en mängd helt eller delvis återgivna beskrivningar av experiment och fenomen, samt kommenteras. Dessutom 6 sidor litteraturförteckning och 8 sidor ord-förklaringar.

Endast ett fåtal ex. kvar.

168 sid, stort format, 19:50

Litteraturförlaget

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm